

ΚΥΡΙΑΚΗ

Τὸ φύλλον 10 λεπτά

12 Ἰουνίου 1916

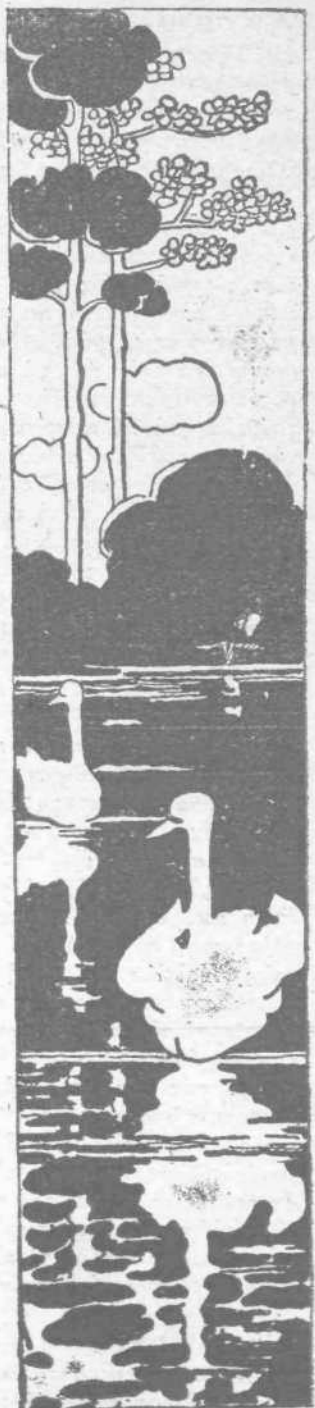
Ἄριθ. 34

ΕΙΚΟΝΕΣ ΓΝΩΣΤΩΝ ΚΑΛΙΓΡΕΧΝΩΝ

Ο ΒΑΣΛΑΒ ΝΙΤΖΙΝΣΚΥ

Ὁ μέγας Ρώσος χορευτής, τοῦ ὁποῦ ἡ τέχνη θαυμάζεται καὶ ἐξυμνεῖται εἰς ὅλας τὰς μεγαλοπόλεις τῆς Ἑυρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν ἐλήφθη ἐκ φωτογραφίας τοῦ πορτραίτου τοῦ Νιτζίνσκυ ἐκτελεσθέντος ὑπὸ τοῦ ζωγράφου θαρῶνου ντὲ Μάγερ

14

Η "ΚΥΡΙΑΚΗ,"

Εκδομένη υπό των Εκδοτικών Καταστημάτων της "Ακροπόλεως"

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΗΛΗΡΩΤΕΙ
Ετήσια διὰ τῶν Ἑσωτερικῶν Δραχμῶν 6
Ἔξωτερικῶν Φράγκα 10

12 Ἰουνίου 1916

Ἀριθ. 34

ΣΤΕΝΤΑΛ
ΠΕΡΙ ΕΡΩΤΟΣ

ΣΗΜ. ΑΡΧ.— Αρχίζομεν ἀπὸ σημερον τὸ θαυμασιὸν ἔργον τοῦ κλασσικοῦ Γάλλου συγγραφέως Στένταλ περὶ Ἐρωτος...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Ὁ Ἔρως

Θὰ προσπαθῶμεν νὰ σοὺς ἀναλύσω τὸ πάθος αὐτὸ, τοῦ ὁποῖου ὅλα αἱ εὐκαιρίες ἐκδηλοῦσαι ἔχουν ἀληθινὴν ὁμορφίαν μέσα τῶν...

1ον. Ὁ Ἔρως — πάθος, ὁποῦ ὁ τῆς Πορτογαλλίδος καλογορίας, ὁ τοῦ Ἀβελιάδου καὶ τῆς Ἐλοΐσας, τοῦ λοχαγοῦ δὲ - Βεζέλ κλπ.

2ον. Ὁ Ἔρως γὰρ γούστο, ὁ ὁποῖος ἐδασιλεύει στὸ Παρίσι κατὰ τὸ 1760 καὶ τὸν ὁποῖον ἐτίθει μεν εἰς τὰ ἀπονημονεύματα καὶ τὰς μυθιστορίας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης...

3ον. Ὁ φροσιολογικὸς ἔρως. Καθὼς πηγαινίεις στὸ κεντρί, νὰ σοὺς μιὰ ὁμορφὴ καὶ δημοσεφὴ χωριτσοπούλα ποῦ φεγγεῖ τραχυντὰ μέσα στὸ δάσος...

4ον. Ὁ μεταδοθῆς ἔρως. Ἡ μεγαλύτερη πλεονεκτησιὰ τῶν ἀνδρῶν, ἰδίως ἐν Γαλλίᾳ, ποῦσόν καὶ ἔχουν συγγενεὸς μὴ γυναικὰ τῆς μόδας...

5ον. Ὁ Πατρινοῦς ἐλλήρωσις 6.40 δραχμ. καὶ βιπέλον διὰ δὲν εἶχε ἄλλα χορήματα πάνω τοῦ λέγει. — Νὰ Γεράτιμ, ἐξ καὶ σαράντα. Δὲν ἔχου ἄλλα ἔλλα πάνω μὲν.

ΕΞΟΔΟΣ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΜΕΡΑΚΛΗ

Εἶλα κοῦμνε, Μερακλή, μὲ περιμένω μὴ ὦρα τώρα, μοῦ λέγει ἡ φίλη μου Ἄντις Μελπομένη ἐπιχαριτωσ ἀερίζομένη μετ' τῆς βενταλιῶτα τῆς μόλις μαῖτλα σατῆρ τῆς ἀσθματιαν καὶ θαρῆς ἀπὸ τῆ ἔξοτα σάν δόστορωτηρ. Ποῦ δὴ πάμε;

— Στὸ Φάλληρο. Θὰ δευνησομε ἐκεῖ, λέγομα. Βγῆκαμε ἔξω καὶ δρόμο γιὰ τὸ σταθμὸ τοῦ τραμ. Περιμένωμε δέκα λεπτά καὶ τέλος ἔρχεται τὸ τραμ γεμάτο κόσμο ὅμως. Μπαίνωμε ὠθούμενοι, πατόμενοι καὶ μένομεν ὁρθοφροσιὰ. Βγαίνωμε στὸ Παλ. Φάλληρο καὶ προτεινο νὰ πάμε λίγα περιπάτο νὰ καθίσωμε στὴν μακρὰ ἀμμουδιά ποῦ εἶνε πέρα ἀπὸ τὸ Ἐπιδοκοσιὸν καὶ βοτρεζα νὰ ἐπιστροφώμεν γιὰ τὰ δευνησομεν. Ἡ Ἄντις Μελπομένη μοῦ δίδει γὰ ἔπιπὰ μὲ τὴν βενταλιὰ τοῦ μαργουλοχαμορελῆ πονηρὰ καὶ μ' ἀκοιουθεῖ. Φθάνωμε στὴ μικρὴ ἀμμουδιά καὶ καθίσωμε κάτο ἀπὸ τὸ ἀσημένιο σελτῆρωσι, ἐπὶ ἔπιπὰ μας τὰ χαρῆμενα, χαρτωμένηνα νερά μετ' τὰ ὁποῖα ἡ ἀρτὶνες τοῦ φρεγγαριῦ παίζου σάν ἀπειρες λευκὲς πεταλοῦτες φιδωλοῦσιν, γελῶνε, μοχαβιδολῶνε. Εἰς προμοσιὰς νῆρας αἰσθάνεται κανεὶς τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν ὁμορφίαν τῆς φύσεως νὰ τοῦ γεμίσῃ τὰ στήθη, δὲν πιάσκει δὲ ἀρετὶλια διὰ αἰσθάνεται τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν ὁμορφίαν αὐτῆ μεγαλειότερα, τωρητότερα ἔτα. ἔχει ἔπιπὰ τὸν ἕνα χαρτωμένον νόστιμο κοριτσιὸν — ἐπειδὴ ἡ Ἄντις Μελπομένη εἶνε καὶ χαριτωμένη καὶ νύστημη, ἔξερτε.

— Τὶ ὄμορφη νύστη, τῆς λέω ὁζοντις. Ἐλαφρὰ τὸ χέρι μου στὴν πλάτη τῆς γιὰ νὰ τὴν κάμω νὰ στραφῇ πρὸς τὴν θάλασσα. — Ἄξ, Ναι, μοῦ λέγει με ἄγρομα, μὲ συγκίνοι ποῦ μοῦ γαργαλοῦσαν καὶ τῆς θαυτίτες γαυτίες τῆς ψυχῆς μου καὶ ἔβαναν τὰ λιθοῦ μέσο μου ἐννοεῖτε, ἀπὸ χαρὰ καὶ ἐπιπὰ. Σαπλοθηκάμε στὴν ἀμμουδιά καὶ κουβεντιάζαμε. Ἀθήνης ἀκούω πῶσο μου μὴ δμορεῖ ἔξωρικὰ, τεργουθῶν.

— Φρεῖν, λέγει ἡ Μελπομένη. — Φρεῖς, λέγει ἡ Μελπομένη. Καὶ μέσα στὴν ὄρα ποῦ ἔβανα νὰ ποῦ εἰς τὴν φίλη μου ὅτι — μέσα σὲ μιὰ νύστη — διὰ τοῦ φρεγγαριῦ — λῆπει καὶ εὐμεθα ὁ — δὲν μετὰ — μόνον — μοχαρτῆ — ἄς εἶνε. Δὲν τῆς εἶπα τίποτε. Σηκοθῆκαμε καὶ πύγαμε σὸν ερεστοράν «Μπίρο». Ἡ ἔξοτη ἦταν ἀκορετὴ καὶ σὸ Φάλληρο ἀκόμα καὶ ἐκαθῆκαμε μετ' πολλὴ εὐχαριστορη καὶ μετ' μεγαλειότερα πεῖνα. Ἐκαθῆκαμε μὴ ὦρα καὶ ὅτε φωνῆ, οἴτε ἀποροσις ἀπὸ τὰ γκαροθῖνα. Πολλὴ δουλειὰ.

— Πάμε ἄλλο, μοῦ λέγει ἡ Μελπομένη, πενω τρωμερὰ, κανένε. Πηγαίνωμε στὸν «Πλάτανον». ἔπειτα σὸν Ἐπιδοκοσιὸν, περιμένωμε σὸν κανένα ἰρία τέσσαρα χωρὶς νὰ καθισθώμε μετ' εἶμε. Καὶ τὸ τραμ ἐξελκοινοῦσαν νὰ φέρουσιν κόσμο σὸν «Μπίρο» κατεβαίνωμε πάλι. Ἡ Μελπομένη βεδίζει χωρὶς διεξι ἀπὸ τὴν πεῖνα. ἔπειτα καὶ οἱ δύο ἄλλοστε ἀρετὴ ἐνενοσημένοι. Μόλις μπαίνωμε σὸν «Μπίρο» μὰς πλάσσει ἕνα γκαροθῖνο μετ' πολλὴ ἐργένεια καὶ

Ἔτος Α'

ΤΟ ΤΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ

Αἱ ψηφοφορίαι μὲς. Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον θὰ λήξουν αἱ ψηφοφορίαι ἐξ νομῶν, ὅπως ἄς εἶπαμε καὶ προχρον μένος. Ἐάν καὶ εἰς ἄλλα, νομοὺς αἱ ψηφοφορίαι συγκατερόσων μεχρὶ τότε ἐπαρκῆ ἀριθμὸν ψήφων τότε θὰ λήξουν περισσοτέρα. Ἀναβολὴ δὲν γίνεται νὰ γείνη δι' οἰονδηποτε λόγον.

Τὰ τράμ. Τὴν παραομένη Κυριακῇ τὸ ἑσπέρας ἐπίστορα μὲ κῆποιον φίλον μου μετ' τὸ τραμ ἀπὸ τοῦς Ἀμπελοκήπους. Κατεβήκαμε πρὸ τοῦ Ἀρσακίω, μόλις δὲ ἠτοιμάζοντο καὶ δύο κωριὰ καὶ κατέβοντο τὸ τράμ ἡραχὸς καὶ ἐκινῆ καὶ ἄν δὲν ἐπιπύδαμεν νὰ τὰς βοηθήσομεν θὰ παρερῶντο καὶ χωρὶς ἄλλο θὰ ἐμοιολοῦσαντο. Ἄνα φέρομε αὐτὸ τὸ μακρὸν ἐπιδοκοσιὸν ἐπειδὴ δὲν εἶνε τὸ μόνον. Εἰς γὰρ ἡ Ἀθηναίων συγχρότητα δίδεται ἐνκακορία νὰ παρανοτῆται κατὰ τῆς ἀμελειῆς τῶν ὁδηγῶν. Δὲν ἀρεῖ διὰ νὰ πάρομεν ἕνα τράμ καὶ νὰ πάμε εἰς ἐξοχικὸν μέσο εὐμεθα ὑποχωρομένην νὰ παλαίωμεν. νὰ πατοῦμε γιὰ νὰ κατορθώσομε νὰ μπεῦμε καὶ νὰ μεταφερθῶμεν σπιδαῖμένοι σάν παροδῆλες, ἀλλὰ σὺν ἄλλοι μερικοὶ ὁδηγοὶ ἔρχουσι τὰ καθήκον τῶν. Εἰς ἔπιπὰ οἱ Ἀθηναῖοι ἀκοινοῦται νὰ παρανοτῶνται καὶ νὰ διαμαρτυροῦνται εἰς τὸ κενὸν καὶ τοὺς θεοὺς. Ἐάν ἀνερέσονται εἰς τὴν ἔκτασι, ἔάν κἀθε παρῶντες ἡ ἀμέλεια κατηγγέλλετο ἡμέσως θὰ συνδῶσαν. ἔπειτα δὲ βῆσαι, ὁδηγότερα ἔκτορα.

Αἱ ἐπιθεωρήσεις. Θὰ ἐνομηθῶσι ἴσως ὅτι μιὰ θεατροκὴ ἐπιθεωρήσεις εἶν' ἐν ἀντίστοιχον κατὰ τῆς ἔξοτης, κατ' ἐλαφροῦ, ἔξωπορακῶν. ἔξωπο, ερετορε. Καὶ ἔπος δὲν εἶν' ἔτσι. Τοῦλῆστον σὸς Ἀθῆνας ἐρετορε αἱ ἐπιθεωρήσεις ἐπιθεωρήσεις ἀμύλων εἰς μεταξὺ τὸν ποῦ νὰ φροσῶν ἡ μὴ ἀπὸ τῆς ἄλλῃ πειὸ βαρενὰ, κοουροτικῆ, ἀνοῖτη καὶ ἀπελιποτικῆ σάν θεομὸ λουτροῦ μέσα σὸν καλοκαῖρι. Καὶ ὡς νὰ μὴν ἔφθαναν ὅλες αἰτέες ἡ χάρες, προσετέθη καὶ ἡ πολιτικὴ χοσιὰ. Δὲν ἀρετῶν αἱ πολιτικαὶ συζητήσεις ποῦ διαβῶμεν εἰς τὰς ἐφημερίδας, ποῦ ἀκοῦμε σὸν καρενῆ, σὸν κέντρα ἄνα, σὸν δρόμους, παρὸν τέλος πάντων, τῶρα μὰς κωνηγῶ ὁ πορετοῦ αὐτοῦ καὶ εἰς τὰς ἐπιθεωρήσεις. Καὶ ἐπιπίπτει μετ' τὸν γονδροῖδετοστον τρῶσο μετ' τὸν ἀνομητορε. Καὶ ἄν τοληρῆται νὰ ἐμφεράσεται καὶ ἀποριαν ἀκόμα, οἱ ἐπιπύδοι διὰ τὰ παρῶντα αὐτὰ μαγεροῦματα θὰ σὸς εἶπαν τὸ κλασσικὸν, τὸ αἰώνιον ἀφορὴ ἀρετορεν αὐτὰ σὸν κόσμο.

Τὰ κέντρα. Κάθε ἀπόγευμα τὰ κέντρα εἶνε κατὰμοστα κόσμο. Τῶρα μετ' τὴν ὑπεροδοκῆν ἔξοτη ἰδίως ἡ ἔξοδος τῶν Ἀθηναίων εἶνε γενική. Ἐντῶνχος μ' ὅσα κ' ἄν θέλουσιν νὰ μὰς πῶν μερικοὶ, ποῦ ἐργάζοσταν εὐροπακῶς μεγαλοποῦλες καὶ παρραπονηται ὅτι ἡ προτεινοσῶ μὰς δὲν ἔχει κέντρα, ἡ Ἀθῆνα ὁχι μόνον ἔχει θαυμασῖα κέντρα, ἀλλὰ εἶνε προσοτή καὶ εἰς τὸν πορηότερον ἐργατήν. Ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν καὶ μετ' ὀλίγες δεκάρες ἐφθόκασθε στὴν ἡορῆ, σὸν χορῶματα στὴν ὁροσιὰ τῆς ἐξοχῆς ἡ κεντῶν στὴν χαρὰ καὶ τὸ ἀναπαυτικὸν θέαμα τῆς θάλασσας. Εἰς τὰς περισοτίρας εὐροπακῶς μεγαλοποῦλες δὲν εἶνε τῶσο ἐπιπὰ νὰ βοηθῆ κανεὶς πέρα ἀπὸ τὸ θάνατο, σὸν καθαροὸν ἀέρα, μέσα στὴν φροσιὰ τῶσο γρηγορα καὶ ἴσοσο φηνὰ ἀκόμα.

Αὐτὰ τοὺς ἐπιστροφῶντες ἐφεδρους. Τῶρα ποῦ οἱ ἔξερτοι γοντίς, ἀδελφοὶ ἡ συγγενεῖς σὸς ἐπιστροφῶν κατὰ σὰς θὰ τοὺς ἐκάνεται τὴν μεγαλειότεραν χάριν, διὰ τὴν ὁποῖαν δὲν θὰ ἔπαιον νὰ σὸς εὐχαριστοῦν, ἔάν τοὺς ὁμοιολοῦσατε διὰ τὴν «Κυριακῇ». Μερικοὶ εἶνε ἐπειδὴ ἐμενεν εἰς μέρη ἀσημεμακρομένη εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ἐλήρῶσαν περισοδικῶς, εἶνε ἐπειδὴ δὲν εἶχαν κωροὸν δὲν ἔλαβον τὴν εὐκαιροσιὰ νὰ γνωροῖσων τὸν ποροδοκῶν μὰς. Τῶρα ἔπος ποῦ ἔρχονται νὰ ἔσκωροποῦσων κατὰ σὰς, τῶρα ποῦ θέλουσιν μέσα στὴν ἔξοτη τοῦ καλοκαιριοῦ κατὶ ἔξοτικῶν, χαροῦμενο ἔχουν ἀνάγκη τῆς «Κυριακῆς». Εἰς αὐτὴν θὰ βοροῦν καὶ ὁροσιὰ καὶ ἔξωκορασι καὶ φρενιδοῖτητα καὶ πνεῦμα.

Τὰ διηγήματα τοῦ Χόφμαν. Ἀπὸ σημερα ἡ «Κυριακῇ» ἀρχίζει νὰ διηγοιῖται διηγήματα τοῦ Χόφμαν, τὰ ὁποῖα ἔχουν μεταφορῶν εἰς ἔλας τὰς γλώσσας καὶ θεωροῦνται μοναδικὰ, κλασσικὰ εἰς τὸ εἶδος τῶν. Θὰ σοὺς προσερόσομεν τὰ καλλίτερα. Σήμερα ἀρχίζομεν μετ' τὸ «Βιολὶ τῆς Κορμῶνας», ἕνα μαργουθῖνο, γέματο μουσικῇ καὶ πάθος διηγήματα ποῦ θὰ σοὺς ἀρήσῃ μιὰν ἀξέχαστη ἐντύποσι — τὴ γλυκειὰ μορφή, τὴν λεπτὴν σάν λουλοῦδι παροθῆνα, ἡ ἄσπια ἔδωσὸ καὶ τὴν τελευταία τῆς πνεῦ σὸν τραγοῦδι καὶ στὴ μουσικῇ.

Οἱ ἀνεγνώστοι μὲς ἐννοοῦσιν. Ἀδῶ τῆς ἀκριβείας τοῦ χαριῶ, τοῦ ὁποῖου ἡ τιμὴ διακοκῆς καὶ ὑφῶνεται, ἡραγκῆσθῆμεν νὰ ποροδοῖσομεν τὰς σελίδας τῆς «Κυριακῆς» εἰς δόδοκα μόνον. Καίτοι ὅσοις ἔπιπὸ τῶν ἡ ὄρκος τὸν ποροδοκῶν μὰς δὲν χάνει τίποτα. Προσαπῶμεν μετ' ἀποτηρῶν ἐλαφρῶν μετ' ποικιλίαν νὰ μὴ σὸς δῶσομεν ὁδηγότερα ἀπὸ ποῖν. Τὸ ἐγχαρῶστον εἶνε ὅτι αὐτὸ τὸ ἀνεγνώροισαν οἱ ἀνεγνώστοι μὰς. Μοιροῦ ἡλαττοῦσα μεν τὰς σελίδας ἡ κωλογορία τῆς «Κυριακῆς» δὲν ἔπαιον νὰ ἀφῶνεται ὅλοος πάντοτε. ἴσως τὸ κωνὸν ἐννοῖτε ἢδη ὅτι πλὴν τῶν ἄλλων διαφροσῶν, ποῦ χορῶσιν τὸν ποροδοκῶν μὰς ἀπὸ τὰ λοκῖα εἶνε καὶ τὸ γοντοῦ, χαρῶκροποτικῶν καὶ ποῦ τοῦ ποῦ ποροδοκῶν — ὅτι ἡ «Κυριακῇ» στήρῆται εἰς τὴν ὑποσηροῖσῖνον μόνον τῶν ἀναγνωστοῦν τῆς. Ὅσονδῆσεται δὲ καὶ ἄν ἀκριβοῦν τὸ γοντῖ, ὅσοι καὶ ἄν πολλαπολοποδοκῶν, λόγῶ τῶν ποροδοκῶν, τὰ ἔξοδα τῆς ἐκδοσῶς θὰ ἐμφενοῖσομεν ποσιὸ εἰς τὴν ποικιλίαν μὰς. Γνωροῖσομεν ὅτι ἡ ἀλοφροσις μὰς αὐτὴν ἐφοροσι τὴν ἀκοδοῦσαν ἀπήχορον εἰς τὴν ἐκτίμοσιν τῶν ἀναγνωστοῦν μὰς, τὸ γνωροῖσομεν καὶ ἀπὸ τὴν κωλογοροσιαν καὶ ἀπὸ τὰς ἐπιστολῶς ποῦ μὰς στέλλονται.

Ἡ πολεμικότης τῆς μόδας. Σὺς ποροδοῖσομεν σήμερα μιὰ εἰκόνα μετ' τὴν τελευταία μόδα ὁμορολλῶν, τῶν ὁμορολλῶν — σπαθῖον ὄλοος συνηθῖσκοντο στὸ Λονδῖνον. Ἡ μόδα ἐλέπει ἐγεῖνε πολεμικότητῆ καὶ ἀπὸ τῆ. «Ἔτσι» ἀπὸ τὰ κῆρα ποῦ φροσῶν σὸν κεντῶν τὸν αἱ κωριὰ καὶ τὰ πῆλῖνα, ὅσοι ἀπὸ τῆς στροπυωτικῆς μόπότης, τῆς στροπυωτικῆς ἔξοτης ἐργεῖται καὶ τὸ σπαθῖ εἰς στήθη ὁμορολλῶς καὶ ὅσοι ὁ ὀλοιομοῦς εἶνε πλῆρης. Ἔτσι σιγά-σιγά θὰ καλλεορογηθῇ τὸ πολεμικὸν μένος στὴ καρδιὰ τῆς γυναικῶς καὶ ἴσως ἀροῖτορα ἔδομεν καὶ ἀντιποροδοῦσῶν τοῦ ὄραῖον φύλου διακρονομένης ὡς πολεμικότης. Δὲν ἀροῖτορα ὅλοος, ὅτι πολλοὶ οἱ ποροδοκῶντες ἴσως ἀνδρες δὲν τῆν ἐπονην αὐτὴν θὰ ἤρῶντο εἰς τὴν γυναικῶν καὶ τὰ ἔχουσιν ποῦ νὰ μὴ διαμροδοῖσῆτο σὺν εἰς αὐτὰς τοιαῦτα θέσοις, ἀλλὰ καὶ νὰ τὰς παρῶκοροῖσομεν μάλιστα ποροδοῦμοις εἰς τὰς ὄραῖας.

ΤΑ ΔΙΥΝΑΤΑ

(Ἰδοῦ μερικὲς τεροῖσιπλες ἐπηγοφῆς δι' ἐφημερίδας ποῦ δὲν θὰ τῆς ἴσομεν ὄμοις ποτε).

Ἀπὸ αὐροιν τὰ ὄρολογορα τῶν Ἀθηναῖων ὁρομοιν θὰ ὁργαῶνται ὄλα.

Ἡ Ἐταροσιὰ τῶν τράμ ἀπεροσοῖοι νὰ διαθετῆ ποροσοτέρας ἀμχοστουχῆς διὰ τὰ ἐξοχικὰ κέντρα.

Ἐφῆτος θὰ ἔχομεν νεροῦ ἀφθοσ.

Ἡ μανια τοῦ Ἀθηναῖοῦ κοινῶ διὰ τὰς ἀνοῖτοῖς ἐπιθεωρήσεις ἡλαττοῖθη.

Ἡ ἐφημεροῖς μὰς ἔχει τὴν μικροτέραν κωλογοροσιαν ἐξ ὄλοος τῶν ἑλλοροικῶν ποροδοκῶν.

Ἡ οὐίγλη ἐν τῶ ἰταλῶν μετῶπο διελοθη καὶ οἱ ἰταλοὶ πορολοῦσαν νικητόρωος.

Ἐκθεσις ἀστροῦροῦ εἶρε ὄλα τὰ ἔξαροπλαστοῖα Ἀθηῶν καθορά.

Ἀπὸ αὐροιν τὰ θέατρα θ' ἀρχίζουσ τὴν 10τῆ ἀπὸ τῆς 11.50' μ. μ.

Ἐλλοροικὲς ἀστροῦροῖλακες πορολοῦδοῦσων φρεῖαν οὐμπολοκῆν.

Ο ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΔΕΝ ΧΑΝΕΙ ΠΟΤΕ

Ὁ ἕνας ἦταν Πατρινοῦς καὶ ὁ ἄλλος Κεραλοκῆτης. Ἐταξελῖσαν μέσα σὸν τρῶινο ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας γιὰ τὰς Πάτορας, ἔπαισαν χαροθῖνο καὶ ὁ Γεράσιμος ἐκῶροδοις ἔξ ὄραγῶς καὶ ἔξολεπῶ.

Ὁ Πατρινοῦς ἐλήρωσοις 6.40 δραχμ. καὶ βιπέλον διὰ δὲν εἶχε ἄλλα χορήματα πάνω τοῦ λέγει.

— Νὰ Γεράτιμ, ἐξ καὶ σαράντα. Δὲν ἔχου ἄλλα ἔλλα πάνω μὲν.

Καὶ ὁ Κεραλοκῆτης κῆνει. — Μὴν ἀροκοῖτοσομα, μορεῦ μάτια μορο Μοῦ εἶνεῖς τὴν ἐφημεροῖδα ποῖχοις μαζὸ τῆς 6.40 καὶ ἔτσι ἔξολεῖσομα. Κατάλοβες.

τῆς Ὀλλανδῖας Λοδοβοκῶν, ἐνθεμοῖεται ἀκόμη μιὰν χαροτῶμένην κωροιν στὴ Χάγη, ἡ ὁποῖα ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ ἐφοθ θελοκῶν καὶ ἀξέροστον οἰονδηποσο ἀνδρα, ποῦ ἦτο πῆρῶκη ἡ δούξ, ποσιὴ ὄμοις εἰς τὰς μοναχοκῶς ἀράς μόλις ἔφθανεν ὁ πῆρῶκη παροδοῖσο τὸν δούκα καὶ τῶναταλιν.

Ἡ ἐπιποροῖτορα ποροδοῖσοις τῆς σῆσοσις ταῖτης εἶνε ἐκῶτη καὶ ἦν ἡ φροσιολογικὴ ἀπολοσοσις ἐπαρῶνεται διὰ τῆς συνηθείας. Αἱ ἀναμῶσις τὴν κῶμονον ποτε νὰ ὁμοιολῶ ὀλίγον μετ' τὸν ἔξωπο κεντῶν: ὁ ἐγοῖσῶμοις, ἐξ ὀλοος ἔπάσκει καὶ ἡ θῆρῶς τοῦ ἀποχοροῖσομοῦ καὶ ποτε αἱ ὀμοινοτικὰ ἰδέα παρῶ ἀροῖσομεν ἀπὸ τὸν λαοῦ καὶ νομῖτε, ὅτι εἶσοθε ἐροστομῶμενος καὶ μελαγχοκῶς ἐπειδὴ ἡ μεταδοθῶ ἐπιδοροῖσι νὰ ποροση ἐαυτὴν μέσα κάθοις. Ἐκαίνο, τὸ ὁποῖον εἶνε θέσομα, εἶνε ὅτι εἰς οἰονδηποσο εἶδος ἐροτοῦ ἔπάσκει φρενικῆ ἔξοτασις, ποτε αἱ ἀπολοσοσις εἶνε ὄξοτα, ἔξορα, αἱ ἀναμῶσις δὲ αὐτῶν παρῶσομεν τὴν φρενὴν μὰς εἰς ἀληθῆς πάθος. Εἰς τὸ αἰσθημα, ποῦ ἀναεῖρε, ἀναθετο: ποροσ τὰ ὄλα αἰσθηματα τὰ ἐροτικὰ ἡ ἀναμῶσις ἐκῶντο, τὸ ὁποῖον ἀπολοσο παροσοῖσεται ἀνοῖτορα ἐκῶντο τὸ ὁποῖον ποροδοῖσι νὰ ἐπιπῆ εἰς τὸ μέλλον.

Ἐνῶσις εἰς τὸν μεταδοθῶν ἔξωπο ἡ ἀπελοσοσιὰ νὰ ἐπιπῶσομεν κατὶ καλλίτερον παρῶγει ἕνα εἶδος φιλας, τῆς ἀπελοσοσις φιλας ἀπὸ κάθε ἄλλῃ ἀκοδοθῶς ἐπειδὴ καυχοῖται περὶ τῆς δεβαῖτοπότης τῆς καὶ σταθεροῖτης τῆς.

Ἡ φροσιολογικὴ ἀπολοσοσις, ὄσοα, κατὶ φροσιῶν, εἶνε γροστοῖ εἰς κάθε ἀνδραπον, ἀλλὰ δὲν ἐνεχῶ εἰμὴ ὁδοσοτοροῖαν θεσοις εἰς τὰ μάτια τῶν τρωποροῦν καὶ παθητικῶν φρενῶν. Ἄν φθῶντο εἰς τὸ γελῶν μέσα σὸν σαλῶν, ἄν ὁ ἀνδραποῦ τοῦ κῶμοιου τὰς καθοσιτῆ μετ' τὰς ραδιονοῖσας τῶν δοστουχοῖς, εἰς ἀντιπῶκομα ὄμοις γροσοῖσομεν ἀπολοσοσις, αἱ ὁποῖα οἰδοῖσοτε εἶνε ποροσιὰ εἰς καρδιὰς, ἀπῶντες δὲν πῶλλοινο δὲ τὴν μεταδοθῶσιαν καὶ τὸ χοῖμα.

Μερικὰ ἐνάρετοι καὶ τρωποροῖ γυναικες δὲν ἔχουν ἰδέαν σῆροδιν περὶ τοῦ τί εἶνε φροσιολογικὰ ἀπολοσοσις: καὶ ποῦτο διότι στανῖοις ἐκῶπεται εἰς αὐτὰς, ἔάν δὲ καταληροῖθον ἀπὸ ἐκοτασοῖς τοῦ ἔροτοῦ — ἀπόθος ἔρχουσι σῆροδιν ὄλοτοῖλῶς τὰς ποματικὰς ἡδῶνας.

Ἐκῶροχομεν ἀνδροκοῖλο ποῦ γίνονται θῆμακα καὶ ὄρακα σατανικῆς ἐπεροφραῖας, ἐπεροφραῖας ἀ λ' Ἀλαφῖρο. Οἱ ἀνδροκοῖλοι αὐτοῖ, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἴσοος σπληροῖ, ἐπειδὴ, ὄσοι ὁ Νέροιν, τρέμοιν πῶν ποτε, κῶνῶντες ὄλοος τοὺς ἀνδροκοῖλους κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἰδίως τῶν καρδιῶς, οἱ ἀνδροκοῖλοι αὐτοῖ, λέγοι, δὲν μεταροῖν νὰ φθῶσων τὴν φροσιολογικὴν ἀπολοσοσιν εἰμὴ καὶ ὄσοι σποδοῖετα μετ' τὴν μεγαλειότεραν ἀπολοσοσιν ἐπεροφραῖας, ἡλαδῶ καὶ ὄσοι ἐπιδοῖλοιν σπληροῖσῶσι εἰς τὴν σύντοροφον τὴν ἀσημεροῖσομένην μετ' αὐτῶν τὰς ἀπολοσοσις ταῖτας. Οἱ φροδοκοῖλοι αὐτοῖ δὲν ἔχουν ὄλοῖτοροφον τὸ ἐγοῖσῶκοῦν σαναῖσοθημα τῆς δεβαῖτοπότης καὶ ἀροφραῖας.

Κατὰ τὸ ἴσοῖ, ἔντι νὰ διακοῖνη κανεὶς τῶσορας διαφροσοις ἔξωτοας, δῖνεται ποῖλο καλὰ νὰ παρῶδεχθῇ ὄσοῖ ἡ δῖνα ἀροχοροσις. ἴσως κῶθε ἀνδροκοῖλος διαφροσοῖς αἰσθῶνεται ὄσοι καὶ διαφροσοῖς βλεῖται αἱ διαφροσοῖ ὄμοις αὐτὰ εἰς τὰς λέξοις ὄδοῖσος μεταδῶλλοιν τὰ σημεροῖσῶματα, τὰ ὁποῖα ἀκοιουθεῖνο. Ὅλοοι οἱ ἔροσοι

άνοιξη ή καρδιά μας από ελπίδα.

— Πρώτα και πρωτίτερα νομίζω, μής λέγει, δεν έχουμε τίποτα. Και τότε που ήρθατε είχαν σκοπὴ ἕλλα.

— Και τώρα ; λέγει ἡ Μελομένη δέ- νοντος τὰ χέριά της.

Ἡ ὥρα ἦταν ἔνδεκα. Πέρασε τὸ τραμ καὶ πᾶμε στὸ Ν. Φάληρον. Κουρασμένοι, ἔ- δραμένοι, θρασμένοι πεθαμένοι τῆς πέννας, Ὄχι ἐκεῖ ἔπρεπε τίποτα νὰ φάη κανείς.

— Δὲν ἔχετε οὔτε ψωμί καὶ τυρὶ λέγει ἐγὼ μὲ ἰκετευτικὸ ἔφος.

— Τίποτε, κίριε, οὔτε νερό, μὴ λέγε.

— Κουλουρία ;

— Οὔτε, τίποτε ἀπολύτως.

Ἡ Μελομένη κάνει μιὰ κανονικὴ στρο- φὴ καὶ κατεβάζει τὰ μοιτρά της. Πρέπει νὰ σημειώσετε, ὅτι ἡ φίλη μου ἢ οποιασδήποτε μὲνη καὶ νόστιμη, δταν ἔχει τὰ νευρά της γίνεται ἀργόμοστη, δταν δὲ πεινᾷ μωρεὶ νὰ φάη καὶ ἕμένα.

— Ποῦ θὰ πᾶμε τώρα ; τὴν ἠρώτησα.

— Ξέρω γὼ, μὴ ἀποκρίνεται μὲ μορφο- σμὸ ὡς νᾶπε ρετινόλαδο, κλείνοντας τὰ μά- τια της καὶ μὲ μιὰ ἀδυναμία πρὸς ἄλλες πᾶς ἐπρόκειτο νὰ σοραμοῖ ἡ χάμου. Προχωροῦμε γιὰ νὰ πάρομε τὸ τραμ νὰ γυρῶσουμε στὴν Ἀθήνα, δταν κἀποιος φίλος μου πᾶρ, τέκε- ται μωροσά μου ὡς νὰ κατέβη ἀπὸ τὸν οὐρὸν νὸ καὶ μὴ φράζει τὸ δρόμο.

— Καλοπέρασας. Τί νέα Μερκελί ;

Ἡ ἀποκλειστικὸς πὸς πάσι ; Τί ἀκουτεις ;

— Δὲν ξέρω τίποτα. Κανένα κουλούρι ἔ- χεις στὴν τσέπη σου ;

Μὲ καρτεῖ ὁ ἀλητήρης καὶ μὲλις κατορ- θωσα ν' ἀπολασθῶ ἀπὸ τὸ χέρι μου τὸ θάζω στὰ πόδια ἐγὼ καὶ ἡ Μελομένη, ἀλλὰ κοιτᾷ τὰ φθάνουμε τὸ τραμ αὐτὸ ξεκινᾷ. Καθόμα- στε στὸ περίπτερο τοῦ τραμ ἐξητηλημένοι ἔνα τέταρτο, τόσο ἐξητηλημένοι πρὸς μᾶς πῆρε ὁ ἔνπος καὶ τοὺς δύο. Ὅταν ἐξητηλημένοι δταν δὲν ἴπρηγε μωροσά μας. Ρωτᾷμε κάποιον ἰατ- θάτη καὶ μᾶς λέγει, δτι τὸ τραμ εἶχε πάρει. Τί νὰ κάνομε ;

— Θεέ μου, λέγει ἡ Μελομένη, ἡ μαμ- μά μου θὰ πεθάνη ἀπὸ τὴν ἀνηουχία της. Θὰ πῶ στὴ θάλασσα, Θὰ πῶ μὲ τὰ πόδια.

Τρέχω καὶ ρωτᾷ ἕνα αὐτοκίνητο ποῦταν ἐκεῖ. Μποροῦσε νὰ μᾶς πᾶρ κάτο ; Ὅχι. Εἶ- γε δουλειά. ἴσως ἄλλος θὰ μποροῦσαμε νὰ ἔρομε αὐτοκίνητο στὸ Π. Φάληρο. Τὸ θάζω- με γιὰ τὸ Π. Φάληρο διαστεικοὶ καὶ οἱ δύο καὶ κλυμβῶντες στὸν ἴδρωτα. Τ' αὐτοκίνητα περιμένει καὶ αὐτὰ παρῆς πρὸς ἔσταν. Ἄν ἠθέλαμε ὅμως νὰ ἀνεδοῦμε στὴν Ἀθήνα ἔ- πρεπε νὰ πληρώσω τὴν ἄνοδο καὶ τὴν ἐπι- στροφῆ.

— Δεκαοκτὼ χιλιόμετρα—εἶνος δραχμᾶς.

— Ζητεῖ εἰκοσι δραχμᾶς λέγει στὴν Με- λομένη ἐνθὸς ἡ ἄρωτας ἔσχεσε ραγδαίως ἀπὸ τὸ μέτωπό μου.

— Εἰκοσι—εἶκοσι, ἀποκρίνεται μὲ κατα- πληκτικὴν γενναϊότητα ἡ φίλη μου. ὅσο καὶ ἂν ζήτηση θὰ τοῦ τὰ δώσης.

Μημίκαμε σ' ἕνα γυρὶ, πρὸς ὁμορρο αὐ- τακίνητο, τόσο ὁμορρο πρὸς ὁμορρο τοῦ δρό- μου σπάει ἕνα λάστιχο καὶ σταματᾷ. Χάνο- μα καὶ μισὴ ὥρα καὶ αὐτὸ. Εἶχε ζέξει παιδί. Ἡ μισὴ ὥρα καὶ πρὸς ὁμορρο καὶ ἔσαν κλειστές. Πηγαίνομε στὰ ἀνωμένα Ἰουσιτά- σια τρέμα ἐνθὸς ἰσχύρολο καὶ ἕνα γάλα καὶ ἔ- παρτε πέρνομε ἕνα μόντιο γιὰ τὸ σπῆτι τῆς Μελομένης, ὅπου γορεῖ ἄλλο θὰ μᾶς περι- μένε ἡ μαμά της, ὅπως συνήθως πάντα, γιὰ νὰ μᾶς ρωτήση— πὸς περάσαμε στὸ Φά- ληρο.

— Ὅστερ' ἀπὸ εἰκοσι πέντε χρόνια συζυγικῆς ζωῆς ἀγαπᾷ τὸν σὺζυγόν της ὅπως πάντα. Γιὰ φαντάσου.

— Καὶ τὸν τυραννεῖ ἐπομένως ὅπως πάντα.

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΝ

— Ὅστερ' ἀπὸ εἰκοσι πέντε χρόνια συζυγικῆς ζωῆς ἀγαπᾷ τὸν σὺζυγόν της ὅπως πάντα. Γιὰ φαντάσου.

— Καὶ τὸν τυραννεῖ ἐπομένως ὅπως πάντα.

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

ΜΑΡΙΤΣΑ

Ἦταν ἡ τρομερὴ νυχτιὰ τῆς παρελθού- σης Τετάρτης πρὸς τὴν Πέμπτην, νυχτιὰ κα- τὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἀγωνία ἐπὸς ὁλοκλήρου λαοῦ εἶχαν ἀνέλθει εἰς τὸ κατακόρυφον καὶ δὲν εἶ- ρισκε τρέπον πὸς νὰ ἐπιβληθῆ ἔμφανέστε- ρον.

Ἐκαθόμενα μὲ τὸν αἰώνιον φίλον, ὁ ὁποῖ- ος δὲν σοῦ διαταράξῃ μόνον τὴν συζυγικὴν ἐ- ρῆνην, ἀλλὰ εἰσδύει διαρκῶς καὶ μέσα στὰ χρονογραφήματα καὶδὲν ἀρίνει οὐδὲν ἰσχυρότερον καὶ τοὺς ἀναρωτῶσάς σου, ἐκαθόμενα ἔξω ἀπὸ ἕνα κεντρικὸν Ἰατροσταθμῶν, μετρῶν τὰ διερχόμενα ἐκείθεν παρατήματα τὸν ἐφημε- ρίδων καὶ ἐνθροῦσαν εἰς τὰς διαφόρους ἀλλο- ἰασεῖς, πρὸς ἐπέφεραν εἰς τοὺς δυστυχεῖς εἶδη σωματικῆς αἰ φήμας· αἱ ἔσφουρνίζουσαι κἀθε- λεπτὸ ἀπὸ ἕνα μικρὸ τυπωμένο χαρτάκι. Ἔμε- τρούσα τὸ 5790ν παράγραφο, ὅτε ἀκούω πρὸς μου μιὰ ἐκθαλαστικὴν γυναικειὰ φωνή.

— Μαρίτσα, Μαρίτσα... ἐκεῖ.

Ἐστορεμα καὶ εἶδα μιὰ λιυτὴ χονδροει- μὲνη γυναικα μὲ ἀπαισία χαρακτηριστικά καὶ μὲ κοστοῦμι ἀπαισιότερον ἢ ἀποκρίνεται. σ' ἕνα μικρὸ ἡλιοκαὲς κοριτσάκι μὲ καταρροπι- μὲνη λευκὴ ποδιτσα τὸ ὁποῖον ἤρχετο κατ' ἐ- πάνω μου.

— Μαρίτσα, Μαρίτσα... ἐκεῖ.

Καὶ τὸ χέρι τῆς ἑσπαιώσας γυναικῆς ἔδει- χεν ἕμένα.

Ἀφῆσα τὴν μικροῦλα νὰ πλησιάσῃ καὶ ἔδει- ἀβασα ἕνα καταγυρομένο ἀπὸ τὴν χρῆσιν τῶν πολλῶν χεριῶν γραμματάκι. Ἦταν τὸ συνη- θισμένο γράμμα τῶν πτωχῶν μητέρων, πρὸς εἰνόνον στὰ παιδιὰ των καὶ τὰ στέλνον ὑστερὰ νὰ φέρουν ἄνω κάτω εἰς τὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ κερδίσουν τὰ πρὸς τὸ ἔξω τῶν φτωχῶν τῶν σπιτιῶν.

— Ποιὰ εἶνε ἡ μητέρα σου ; ἐρώτησα τὴν μικρὴν, ἀφοῦ τὴν ἔβλα να καθῆση κοντὰ μου.

— Δὲν ἔχω μητέρα, ἀπίρησε ἡ ζῆτανο- ποῦλα, προσπαθούσα μὲ τὸ παθιασμο κλείσιμο- μόνον ματιῶν της καὶ μὲ τὴν ἄβλητο τῆς ἔκ- φρασι νὰ μὲ συγκινήσῃ.

— Ποιὰ εἶνε τότε ἐκεῖνη πρὸς σ' ἐρώναζε Μαρίτσα ; τὴν ἠρώτησεν ὁ φίλος μου.

— Ἡ θεῖα μου.

— Πηγαίνετε πάντα μαζί ;

— Ναί. Φοβάται νὰ μὴ μὴ κλέβουν τὰ λεφτὰ.

Ἐτομαζῆσαν νὰ σηκωθῆ, ὅτε δαιμονιῶ- δης κρότος ἠκούσθη. Ὁ κρότος ἐκεῖνος ἔκανε τὴν Μαρίτσα νὰ μὴ πύση καταρογαμμένη τὸ χέρι καὶ ῥίπτοντα θλίμματα φόβου πρὸς τὴν πλησίον μας τὴν ἰσχυρὴν θεῖαν της, ἐξίσταζε ἂν ἔσπερε νὰ ζητήσῃ προστασίαν ἀπὸ μᾶς ἢ ἀπὸ ἐκεῖνη.

Κῆνα κόμονον κατελθὸν τότε ἐκ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, μᾶς ἐπληροφόρει περὶ ἐκρήξεως ὁμῶ- δας, περὶ... κτλ.

Αἱ εἰδήσεις αὐτὲς ἄρκεσαν, γιὰ νὰ ἐμπνεύ- σουν τὸν πανινὸν τῆς συντελείας τοῦ αἵματος στὴν μικρὴ Μαρίτσα, ἡ ὁποία ἀποκρίθηκε μᾶς ἔγκρατληνε καὶ ἄρχισε νὰ τρέξῃ, σὺν δαιμονι- ομένη πρὸς τὰ κάτω, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῆς θείας της, ἡ ὁποία θλιβερὰ προσωποποιημένη τῆς ἐφώναζε.

— Στάσου, μωρή. Στάσου. Τὰ λεφτὰ, μωρή.

— Μὴ φωνάζεις, ἔτσι κορὰ μου, τῆς εἶπε κάποιος χωροφύλαξ, ὁ ὁποῖος μᾶτην ἐπεχει- ρεῖ νὰ συστήσῃ ψυχραμίαν εἰς τὸ πανικόβλη- τὸν πλῆθος.

— Μῶρ' ἔσσε με, Χριστιανέ μου, νὰ τὴν φθάσω.

— Μὰ τί σοῦ κάναε ; ἠρώτησεν ἄλλος, πρὸς εἶχαν τὸ θάρρος νὰ ἐρωτοῦν γιὰ τὴν μικρὴ Μαρίτσα, τὴν ὥρα πρὸς ἡ δόμους καὶ ἡ ὁδοὺς

ἔσπεραν στὴν πόλι σὺν χαλάξει ἐκ τὸν χερῶν τὸν διαφρόνον φαστὸρ καὶ τῆς φήμης.

— Τί μὴ κάναε ; Ὄ μὴ πύση τὰ λεπτὰ καὶ θὰ φρήν καὶ ἄπορη. Θὰ πάη πάλε ν' ἀγο- ράσῃ ἐστῆζυμο. Μοῦ τὴν κάνει συχνὰ αὐτὴ τὴν ἄτιμία.

Ἡ Μαρίτσα ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέξῃ. Εἶχε τὴν ἀπομακρυνθῆ τὸς ἀπὸ τὴν θεῖα της, ὅσοτε ἔχασε αὐτὴ κἀθε ἐλπίδα νὰ τὴν φθάσῃ.

Ἐγύρισε πίσω. Ἐπίπαισε κάποιον χωρο- φύλακα καὶ τοῦ εἶπε.

— Τὸ εἶδες ἐκεῖνον τὸ κοριτσάκι τοῦ ἔστρεχε ;

Εἶνε κλέφτρα. Πρέπει νὰ τὸ πιάσῃς.

— Τί σοῦ κάλερον ; ἠρώτησεν ὁ φίλος μου, μακρόδως νὰ παρακολουθῆσῃ τὴν ἐξελίξιν τῆς κομωδίας θείας καὶ ἀνεψιάς.

— Δέκα φράγκα.

— Δὲν οἰάκλεγε. Τὰ δέκα φράγκα τὰ μᾶ- ζεφεν ἡ ἴδια, ζητιανεύοντας. Εἶνε λοιπὸν δι- κὰ της.

Πρὸς ὄλιγον τότε νὰ κλυπυμῆσῃ ἡ στρο- γικὴ θεῖα.

— Διὰ τῆς λέει ; Ἀμ' ποὺς ἔσπερε τόσα χρόνια, ὅς σου νὰ τὴν μεγαλώσῃ ; Ἡ μάνα της ποῦ τὴν πέταξε μέσα στὸν δρόμο, σὺν σκυλλῇ, ἢ του λέγον σου.

Πλῆθος κόμονον εἶχε περικυκλώσει τὴν ἄ- δικημένην θεῖα καὶ ἀπέβαινε διαφόρους ἐρωτή- σεας. Οἱ περισσότεροι ἐκ τοῦ πλῆθους εἶδον δίκην στὴν θεῖα.

— Τί θὰ πῆ. Ἐχει δίκην. Ποὺς ἐξέρει τί φαρμάκον ἦπε ὅς σου νὰ τὴν ἀναθεῖρῃ.

Πολλοὶ παρακαλοῦντοσαν τὰς σηνεῖς τῆς ἀπονομῆς τοῦ δικαίου εἰς τὴν θεῖαν μὲ ἔσστα- σιν. Ἄλλοι ἔμειναν κατάπληκτοι.

Μιὰ θεῖα σοματέμπορος καὶ μιὰ μικρὴ ζῆ- τανοποῦλα, ἡ Μαρίτσα, κατέβησαν ν' ἀπο- σπᾶσθον τὴν προσοχὴ τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ δι- σκονδῶσεως, ὑποσηκιάς κρόσεως, δόμους κτλ. καὶ νὰ τοὺς κάνομε νὰ συζητήσῃν γιὰ τὰ δικα- νομικά τους εἰς στυγερὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐξε- δίδετο τὸ 599 παράγραφο, τὸ ἀναγγέλλον ὅτι ἡ κατὰστασις ἐπεδενώθη καὶ δι- στροπῆς εἰς 50,000 Σενεγαλέζων ἀπεδιδόθη εἰς τὸ Φά- ληρον.

Ἦτο καταπληκτικόν. Ἀντιαθηναϊκόν.

ΑΝΑΡΕΑΣ ΔΑΥΙΔ

ΟΙ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΝΤΕΣ

Νεώτερός τις συγγραφεὺς κατετάσσει τοὺς ἀναγινώσκοντας ὡς ἑξῆς.

1) Εἰς Σ π ο γ γ ο υ ς, οἱ ὁποῖοι ἀπορρο- φοῦν πᾶν εἶν ἀναγινώσκων καὶ τὸ ἐπιστρέ- φον σχεδὸν εἰς τὴν αὐτὴν κατὰστασιν μόνον ὄλιγον ἀκτέπαστον.

2) Εἰς Δ μ ο μ ο μ ο μ ο, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀποδοῦν τίποτε ἀπὸ ὅτι ἀναγινώσκων, καὶ διερχονται τὰ βιβλία μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ περᾶσων τὸν καιρὸν των.

3) Εἰς Δ ι υ λ ι ο τ η ρ α ς, οἱ ὁποῖοι κρατοῦν μόνον τὰ κατακαθίσματα ἐκείνων τὰ ὅποια ἀναγινώσκων. καὶ

4) Εἰς Ἡ θ ι κ ο υ ε ἰ ἀδάμαντας, οἱ ὁ- ποῖοι εἶνε ὅποῖον ἔσον καὶ χρῆσιμοι. Οἱ τοι- οῦτοι ἀναγινώσκων ὄχι μόνον ἀρκελοῦνται ἀπὸ ὅσα ἀναγινώσκων, ἀλλὰ βοηθοῦν καὶ τοὺς ἄ- λους νὰ ἀρκελοῦνται ἐξ αὐτῶν.

ΑΛΕΞ. ΑΡ. ΤΣΙΦΑΛΚΟΣ

ΠΟΤΕ ΩΦΕΛΟΥΝ

— Νομίζεις, Γιάννη, ἠρώτησε τὸν φίλον τὸν ἕνας ἀδύνατος καὶ ἀδεντικὸν ἐξωτερικὸν νέος. ὅτι τὸ φέρμασον τοῦ Δρος Σμὶθ μπορεῖ νὰ μὴ κάμῃ καλὸ ;

— Ναί, μόνον ἔσσε ἐάν ἀκολουθῆς τὰς ὁ- δηγίας του.

— Παῖα εἶνε αὐτὰ ;

— Κρατεῖτε τὸ φιλίδιον πάντοτε σφικτὰ κλειστόν.

ΑΘΗΝΑΣΙΟΥ ΜΙΧΑ

Η ΜΝΗΣΤΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΖΩΗΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Ὁ Λουκρητιδὴς φέρνει πολὺ θλι- βερὰ νέα.

Τὴν ἄλλη μέρα κατὰ τὸ μεσημέρι, ἐνθὸς ὁ Παῦλος Νεαλῆς μὲ τὸ λεπτὸ σανά-βερ-ο-σκὰ καὶ τὸν ἐκαθότανε πρὸς τὴν θυρίδα τοῦ γυμ- νασίου του, τὴν Τραπεζία, καὶ εἶχε βάλῃ τὸν ἀ- νειμιστήρα κοντὰ στὸ πρόσωπό του, ἀισθανόμε- νος μίαν ἠδονὴν στὸ φῶσμα τοῦ ἡλιοφάνους ἀνέ- μων τοῦ ἔκανε ὁ ἀνεμιστήρ— ἔξῃσταν. ἐν τῷ ἔ- γῃσεν μὲ τὸν κόμο τοῦ ἑκατοντόβρανε σιγὴν Τραπεζία, δέκοντες τὸν Λουκρητιδὴν καὶ σταμα- τᾷ ἐμπρὸς τὴν θυρίδα τοῦ τραπεζίου καὶ νὰ πληρώσῃ καὶ χροῦματα.

Ἦταν ἄκριδὼς ἡ ὥρα πρὸς ἡ ἔσπεραν ἀπὸ τὴν Τραπεζία καὶ ὁ Παῦλος, δέκοντες τὸν Λου- κρητιδὴν νὰ προσπερᾷ ἀπὸ τὴν δικὴν του θυρίδα, τὸ ἐρώναζε.

— Κάστα, Κάστα...

Ἡ Λουκρητιδὴς ἐστράφη.

— Ἀ, ἐκεῖ εἶσαι ; Καὶ ἦδελα νὰ σὲ ζῆ- τήσω.

— Στάσου μιὰ στιγμῶλα νὰ φέρνομε μαζί.

Ἐκείνος τὴν θυρίδα τοῦ γραφείου του, ἄλ- λαζε σκεπτικῶς καὶ πρὸς τὸν καπελλο του, ἔστρεψε πρὸς σφόνδιον τοῦ Λουκρητιδὴ.

Ἐπῆραν σιγὴν ἡ ὥρα νὰ πᾶρον μιὰ μῆρα.

Ἔχω νέα νὰ σοῦ πῶ, ἀρχισ ὁ Λουκρη- τιδης.

— Τί νέα ; ἠρώτησε περιέργως ὁ Παῦλος.

— Γὰ τὴν γλωμὴ κόρη.

— Λοιπόν...

— Δὲν εἶνε καὶ τόσο εὐχάριστο. Κότταζε τί σήματα. Τί ἀρηρημένους ποῦ εἶμαι.

Ἡ πατέρα τῆς κόρης εἶνε πολὺ γυναικῶς μου. Μένον τὴν Ἀλεξάνδρεια. Καί...

Ἡ Λουκρητιδὴς ἐκείνησ τὸ κεφάλι του μὲ πικρία.

— Καὶ τὴν πληγαίνει στὸ Νιαβός. Ἡ κόρη τὸν εἶνε φθονική.

— Τί λές, βρε ἀδελφε ; ἔκανε μὲ ἄλλος ὁ Παῦλος, σὺν τὰ τοῦ ἀνήγγελλον μίαν μεγάλην καταστροφῆ.

— Εἶνε φθονική, ἀλλὰ ἡ ἀφοροδῆσια της εἶνε ἀκόμα στυγρὴ ἀρχὴ καὶ τρέχει νὰ τὴν προ- λάβῃ.

Καὶ προσέθετε μὲ πόνον.

— Τὸ καθόμισο τὸ κορίτσι.

Ἡ Παῦλος εἶχε γείνει σκεπτικὸς.

— Ὁ πατέρας της, ἐξακολούθησε ὁ Λου- κρητιδης, εἶνε πλανοῦστος, ἐκπομπωτιστός. Ἀπὸ τοὺς πρώτους ἐμπόρους τῆς Αἰγύπτου. Καὶ τὴν ἔχει μονοπώλιον τὴν κόρη του. Ἀυστη- ριστικὸς πατέρας. Πόσο τὸν ἐλευθέρησε...

Ἡ Παῦλος ἄκουε, ἀλλὰ δὲν ἐμλοῦσε.

— Καὶ ἔξερεις, ἐξακολουθῆσε ὁ Λουκρητι- δης, σὺν νὰ ἐμολογοῦσθαι, σὺν νὰ ἀισθάνεσαι μιὰ ψυχρικὴν ἠδονὴν, βαρυνόμενος καὶ τὸν ἐαυ- τὸ του καὶ τὸν Παῦλο μὲ τῆς λεπτομέρειας αὐ- τῆς— ἡ κόρη του ἦταν ἀφοροδοποιημένη...

— Ἀφοροδοποιημένη ; ἐρώτησε ὁ Παῦλος μὲ χαμηλὴ φωνή, ἡ ὁποία δὲν ἐξέστρεψε ἀπολό- γους τίποτε.

— Ναί, μ' ἔσταν Ἀμερικανὸν ἐκπομπωτιστό. Ἀλλὰ τὸ σεντικὸν ἐξέλασε, γιατί ἡ κόρη δὲν τὸν ἠθέλε.

Ἡ Παῦλος ἐσυλλογίσθησε τῆς γησινὸς ἐπίμονος ματιῆς τῆς γλωμῆς κόρης στὸ Παλῶ- Φάληρο καὶ ἕνα περὶστορο σεντικὸν τὸν ἐκρω- ἔσταν. Ἀσπὴ λοιπὸν ἡ κόρη, πρὸς ἡ ματιῆς της εἶ- χαν ἰσὴν φλόγα, καὶ ἡ φλόγα ἐκείνη τῆς γλω-

μῆς τῆς νεότητος ἄναβε γῆς θράδν γ' αὐτὸν —αὐτὴ ἡ ὥραία κόρη ἦταν τόσο πολὺ ἀρρωστη καὶ θὰ ἐπέθανε μεθ' αὐτοῦ ; Τὸ ποθητὸν τῆς κορ- μὴ θὰ ἐγένετο κτήμα τοῦ παγεροῦ πέρον ; Τὰ χιλιάκια της δὲν θὰ μωροῦσε αὐτὸς νὰ τὰ χα- ρῆ ; Ἀ, αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο... Δὲν παθαίνον ποτὲ τὰ θεατὰ κορίτσια ποῦ μωροῦν ἢ ἀγα- πηθοῦν... Δὲν παθαίνον... Εἶνε τόσο λαχταρ- σιὴ ἡ ζωὴ, τόσο δυνατὴ, τόσο ζωοφόρος, ὅσοτε νὰ μὴν ἀρῆσῃ μιὰ νέα καὶ ὥραία ἔσπερε νὰ χαθῆ ἀπόφαλα. Ἀφοῦ ἡ ζωὴ εἶνε μόνο γιὰ τοὺς νέους. Θὰ ἦταν ἀπίστευτα φροδερὸ, ἂν ἐ- κείνη ἡ ὥραία κόρη ἐπέθανε... Ἀ, θὰ ἦταν τραγικόν...

— Καὶ τί εἶπαν οἱ γατροί ; ἐρώτησε ὁ Παῦλος.

— Οἱ γατροὶ εἶπαν, πὸς, ἂν τὸ κακὸν περ- ληφθῆ, θὰ γείνη ἀσφαλὲς καλόν...

Ἦταν μιὰ ἡ ὥρα.

Ἡ Παῦλος ἐπρόκειτο στὸν Λουκρητιδὴν νὰ φᾶνε σιγὴν ἡ ὥρα, ἀλλὰ ὁ πλοῦσιος βαρβακεῦ πορος τῆς Αἰγύπτου ἐπέμεινε νὰ πᾶρ τὸν Παῦ- λο μαζί του.

— Πᾶμε νὰ φᾶμε σιγὴν Ἀγγέλῃ Βρεταν- νίω... Θὰ ἰδοῦμε καὶ τὴν λεγόμενη...

Ἡ Παῦλος ἐδέχθη.

Ἡ νύχτῃ τὸν ἔσπερε καὶ ἐλλοῦν νὰ καθῆσων ἡ γλωμὴ κόρη μὲ τὸν πατέρα της στὸ διπλανὸ τραπέζι, ἔπον ἐκάθοντο οἱ δύο φίλοι. Ἡ ἄ- θαν σφιδὸν ἀμύσεως ὄσπερα ἀπὸ αὐτοῦς. Ὁ γη- ρωκὸς κόμος

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΟΦΜΑΝ

ΤΟ ΒΙΟΛΙ ΤΗΣ ΚΡΕΜΩΝΑΣ

Ο σύμβουλος Κρέσελ, του οποίου πρόκειται να σας διηγηθώ την απλή ιστορία, ήταν ο παραδοξότερος άνθρωπος ες όσον έχω ποτέ συναντήσει στη ζωή μου. Την εποχή κατά την οποία ηκολούθουν μαθήματα φιλοσοφίας εις το πανεπιστήμιον της Χ... δηλ ή πόλις είχε να κάμη με το υποκείμενον αυτό. Ως έμβριθής νομομαθής και ως λεπτός διλωματίας, ο σύμβουλος έχαιρε μεγίστης φήμης εις όλην την περιφερείαν του.

Ένας μικρός πρίγκιψ, κατοικών εκει πλησίον, ο οποίος είχε περισσότεραν υπεργηφάνειαν ή υπηκόους, τον προσεκάλεσε στο παλάτι του μια μέρα και του ανέθεσε την σύνταξιν υπομημάτων αποδεικνύοντος το δικαίωμά του επί τινων κτημάτων, και το όποιον θα παρουσίαζε στον αυτοκράτορα.

Ο Κρέσελ εγγράστη τόσο καλά, ώστε ο πρίγκιψ ένεκρίθησεν την υπόθεσιν του. Ένδοξιασμένος τότε από τας υπηρεσίας του συμβούλου, του υπεσχέθη, ότι θα του έκανε ιασηρότερον χάριν του έλθει εις τον δώρον του μικρού πριγκιπικού του στέμματος. Ο Κρέσελ μόνο ένα παράπονον είχε στη ζωή του, ότι δεν κατόρθωσε ακόμα να φτιάξη ένα απύτι σύμφωνο με το γούστο του... Ο πρίγκιψ λοιπόν του έχαιρε ένα ωμορφο οικιακόν και επέμενε να πληρώση αυτός όλα τα έξοδα της οικοδομής. Η εργασία ήρχισε γρήγορα σύμφωνα με το σχέδιον, που έδωσεν ο ίδιος ο σύμβουλος, ο οποίος μετέθε εις την πλησιέστεραν πόλιν διά να έλθουν τούς ικανοτέρους κτίστας. Όταν έφθασαν επί τόπου ο Κρέσελ διάταξε να του κατασκευάζονταν μια τάφρος ποίε σχήμα τετραγώνου και λέγει

— Έδώ θα βάλετε τα θεμέλια. Έπειτα θ' αρχίσετε να κάνετε τούς τοίχους. — Πώς, ανεφώνησεν έκκληκτος ο αρχιεργάτης χωρίς παράθυρα, θύρας και χωρίς χωρίσματα; — Σε παρακαλώ να κάνης εκείνο που σου λέγω και μη σε νοιάζει, του αποκρίνεται ο Κρέσελ.

Η δεβαιότης, ότι θα επληθύνονταν καλά έκαμε τον αρχιεργάτην να σκίση το κεφάλι του και να ύπαισθη. Το κάτω - κάτω τι τον έμελε. Αφού ο Κρέσελ είχε την τρέλλαν να θέλη σπύτι, που ποτέ πρωτίτερα δεν ξαναφτιασθήκε τι να κάμη ή Έβάλθησαν όλα και κατασκευάσαν τούς τοίχους. Όταν δέν ούθηθησαν άρακτα σε μια στιγμή ο Κρέσελ σηκώνει τα χέρια του και λέγει

— Άρακτα. Οί έγγάτια έσταμάτησαν πάραυτα. — Έμπα, τούς λέγει ο Κρέσελ, δείχνοντας διάφορα σημεία στον τοίχο με το μαστούνι του άνοιξτε μου έδώ μια θύρα. Κεί πέρα ένα παράθυρο, άλλο εκει, εκει πάλι... Ένωείται, ότι και οι έγγάτια και οι κάτωκοι της πόλεως διαρκώς είχαν να κάμουν με το έξωφρενικό αυτό σπύτι του Κρέσελ. Ο σύμβουλος όμως τούς άφινε να λένε και δέν έδινε σημασία εις τα πειράματά των. Χάρις εις την επίβλησιν του και τον αριθμόν των εργατών, που έμισθωσεν, ή οικοδομή επερατώθη εντός δύο μηνών. Καίτοι έξωτερικός το σπύτι αυτό έμοιαζε σε φυλακή έσωτερικώς ήταν επαιλωμένο με έξαιρετικό γούστο. Πραγματικώς θα μπορούσεν κανείς να πη ότι έμπαρνε κανείς σε μια φυλακή και βρίσκονταν ως ειν θαύματα τους μέσα σε άνετοτερο μέγαρο. Ο Κρέσελ, εις τον άποιον με είχαν συστήσει, μου έδειξε κάθε τι μέσα στο σπύτι του, έθαύμασα δε τόνον την καλαισθησιάν ή οποία έμαρτύρει ή έσωτερική διάταξις και διακόσμησης, ώστε έσημαίνονα μαζί του και έπεισθη, ότι ο κόσμος που τον κορόιδευε δέν ήξερε τί έλεγε. Με προσεκάλεσεν εις το μεγαλοπρεπές δέπνον που έθωσεν εις δλους τούς έγγαυσθέντας διά την οικοδομήν. Μετά το δειπνον έπηκολούθησε χορός, εις τον όποιον τα σεβαστά πόδια

του συμβούλου έλαβον ενεργότατον μέρος. Όταν έκοραθήσθ από το χορό, ώπλισθη μ' ένα βιολι και έπαιξε σχεδόν όλη τη νύχτα.

Την επομένη Τρίτην, συνήντησα τον Κρέσελ, μέσα σε κάποιο σαλόνι. Αι κινήσεις του ήσαν τόνσον νευραλίκ, τόνσον σπαμοδιαι, ώστε έφοβούμην μήπως από στιγμή σε στιγμή κάμει καμιά τρέλλια. Μετά τον χορόν όμως, στο σούπε, έπεδóθη εις άγχιαν οίνοποσιάν, ηηδοσε άδαικότως από τη μια ιδέα στην άλλην, από την μια διάθεσι στην αντίθετον, τώρα ήταν χαρούμενος, έπειτα μελαγχολικός. Η έκφρασις του άλλαξε διαρκώς από το τραγικόν εις το κομικόν. Σε μια στιγμή κάποια δεσποινίς προσεκλημένη άνεκραξε στεροφόμενη προς τον σύμβουλον.

— Άληθινά, κ. Κρέσελ, δέν μάς λέτε τί γίνεται λοιπόν ή καλή μας Άντωνία;

Η ερώτησις αυτή έφερε τόνον κλονισμόν στην σύμβουλο, ως να τον πέρασεν ισχυρότατον ήλεκτροικόν ρεύμα. Έκαμει μορφασμόν σαν λαίμαργος που διαγκέ ξένο πορτοκάλι. Το πρόσωπό του μέλεισεν όλο και άπεκρίθη με θραυγινή φρονίην, με έκφρασι εις την όποιαν φαίνονταν, ότι μόλις συγγραπτόσεν όρημητικήν έκρηξιν θυμού.

— Η άγαπητή μας Άντωνία; Η Άντωνία μας; λέγει.

Ο οικοδεσπότης παρατήρησας την παραξήν του ξένου του, έσπευσε ν' άλλαξη θέμα συνομιλίας.

— Ε. Πώς πάνε τα βιολιά; τον έρωτᾷ άμέσως με χαμόγελο.

Η ερώτησις αυτή ύπηρξε πολύ έπιτυχής. Το πρόσωπο του Κρέσελ ξαστέρωσεν άμέσως.

— Τα βιολιά, τα βιολιά; άπεκρίθη πολύ καλά, φίλητάτ μου. Έβάλθηκα της προάλλης να λύσω κομμάτι - κομμάτι ένα βιολι του Άμάτι, που μου πσεσε στα χέρια, έλπιζω δε ότι ή Άντωνία θα άποτελειώση την εργασίαν.

— Α. Ναι; Χάισο πολύ που τ' άκούω, φίλητατ κ. σύμβουλε. Η Άντωνία εινε θαυμάσιο κορίτσι.

— Ναι, μάλιστα, βέβαια, άπεκρίθη ο Κρέσελ, εινε άγγελός.

Δέν πρόφρασεν όμως να τελειώση την φράσιν του και τον έπιασαν λυγμοί. Ηγέρθη άποτόμως, σαν άνθρωπος, που καταλαμβάνεται αιφνιδίως από τρομερούς πόνους. Άραξε με σπασμοδική κίνησιν της χειρός του το μαστούνι του και το καπέλλο του και έσπευσε να ξεέλθη χωρίς να προσέση λέξιν.

Αφού βγήκε, άρχισα να ζητώ πληροφορίας για

τον χαρακτήρα του παραδέξου αυτού ανθρώπου, που έγνωρίζα πολύ όλίγον.

— Α, μοι άπεκρίθη ο οικοδεσπότης; ο σύμβουλος Κρέσελ ειν' ένας κύριος μορφωμένος, επήλθειος όσον και άλλόποτος. Εις την τέχνην του κατασκευάζειν βιολιά εινε ικανός και πειραμένος όσον και εις τα νομικά. Έχει όμως μια μοναδική μανία. Μόλις άποτελειώση ένα βιολι το δοκιμάζει μια δυό φορές και παίζει μ' αυτό θαυμάσιες μελωδίες, έπειδή εινε και μοναδικός περιφρημος. Έπειτα το κρεμά στον τοίχο και δέν το ξαναγγίζει για όιονδήποτε λόγον. Άλλες φορές πάλι πληρώνει μεγάλα ποσά για ένα παλαιό, καλό βιολι, παίζει λίγο μ' αυτό, έπειτα το λύνει κομμάτι - κομμάτι όλο και τρέχει και χώνει τα κομμάτια άνακατωμένα μέσα στο μπαούλι του. Έχει πάρα πολλά βιολιά έτσι φυλαγμένα.

— Πραγματικώς δι' αυτά εινε πολύ άλλόκοτα, έποφθεσα εγώ' άλλ' αυτή ή Άντωνία, της όποιας από όλίγον ήκουσα να προφέρεται το όνομα, ποιά εινε; Θα μπορούσα να μάθω;

— Εινε μυστήριον κ' αυτό, ύπέλαβε με σοβαρόν ύφος ο οικοδεσπότης; ο σύμβουλος ζούσε, επί τινα χρόνια, κλεισμένος μέσα σε μια ζωή έντελως έρημη μαζί με μια γρηά οικονομίω. Ο πρώτος αυτός της ζωής του έκαμνε τόνον εντόπιον, έσοκήρισε τόσο πολύ την κοινωνία ώστε για να κάμη της γλώσσας να σταματήσουν, ξαναμπίκε στον κόσμο, σήναξε στα σαλόνια και προσπαθούσε να δεχθή κοινωνικώς. Κάθε φορά όμως που σιαδίποτε κυρία ή οικογένεια του έκανε προτάσεις για γάμο άραξε το καπέλλο και έφραγε άποτόμως.

— Ύστερ' από λίγον καιρό άπουσίασε για κάμια σους μήνας. Όταν δε επέστρεψε, την πρώτην ήμέραν, δέν έφάνηκε ποιθενά. Οί περίεργοι όμως παρετήρησαν ζωηρά φώτα τη νύχτα εκεινη στα παράθυρά του. Επλησίασαν από κάτω και άκουσαν μια γυναίκα να τραγουδή με θαυμασία φωνή και ήνα βιολι να συνοδεύη το τραγούδι της. Οί διαβάτα σταματούσαν στο δρόμο για ν' άκούσαν και οι γείτονες μαγεμένοι από την άρμονίαν εκεινην, άνοιξαν τα παράθυρά των και ξεχάσθησαν εκει άφοβώμενοι.

(Έπειτα το τέλος)

Ο ΜΙΜΗΣ ΚΑΝ Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥ

Ο γιατρός (στον Μίμη, που εινε τεσσάρων ετών) Να ιδω τη γλώσσα σου μικρό μου.

Ο μικρός Μίμης βράζει με δειλία την εκρη από τη γλώσσά του.

Ο γιατρός. Όχι, όχι. Βγάλε την όλην Έξω.

Ο Μίμης κινει το κεφάλι του φοβισμένα και τα μάτια του αρχίζουν να δακρύζουν.

— Δέν μπορεί, γιατρέ, λέγει, εινε κολλημένο στο στόμα μου.

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΠΑΡΙΔΟΣ

Ο Παρις πρόκειται να κάμη την εκλογήν του και να δώση το μύλον εις εκείνην από τας τρεις ομορφιάς ήδεις, που προσήλθον. Μόλις όμως ο άμοιρος κιάτθηκε στη γη και της έλεγε άντι να κάμη εκλογήν και να δώση μύλον επνεσε κάτω ξηρός με άποφάσι να γρησιρ στον Άδη και να μη ξαναεβη πλέον εις τον πλανήτην μας, το όποσον φαίνεται το άραϊόν φύλον καθήγητος άγνώριστον.

ΠΟΙΟΥΣ ΕΠΙΔΡΑ Η ΜΟΔΑ

Μη νομίζετε, ότι εκεινοι οι όποιοι θυμώ- νουη περισσότερον διά κάθε νέο σέκρτο της μόδας εινε και εκεινοι που πληρώνουν γ' αυτήν— οι σέζυγοι και οι πατέρες δηλαδή. Όχι. Εκεινοι των όποιων σιγνά οι έπαλογοιμοί άνα τρέπονται από μίαν άλλαγή της μόδας εινε οι λοποδύται. Μάλιστα. Ξέρετε, ότι πολλές κυρίες μεταφέρουν το κομψόδεμα των από την τσάντα εις την καλοστέδα των— το ξέρετε αυτό κυρία και δεσποινίδες— οι άνδρες όχ- σεις που κωτάει ίσια μπροστά σας, που άμα ιδήτε μια γυναίκα σδδέποτε συλλογίζεσθε να κατεβάσετε τα μάτια σας κάτω και εξέτάσετε μια νόστιμη γαμπίτσα που γλυστορᾷ ηηδηχτή πάρα στο πελοδρόμο— σεις, φυσικά, σδέποτε παρετήρησατε ή άντελήφθητε τέτοιο πρόγραμμα. Σας πιστεύω και μην όρκίζεσθε. Οί καιόμενοι οι λοποδύται όμως, που συνήθισαν με μίαν άπλή χειρονομία να βουτύνει το τσαντάκι πώς θα μπρούσουν πλέον να βουτήσουν στο κομψό- δεμα, που κρατά ή καλοστέδα χωρίς ν' άνα- κωλυφθούν; Άν ή μόδα αυτή γενικευθή, άν αϊ κυρία άποφασίσουν να φέρουν όλους τούς θησαυρούς των στην καλοστέδα των, οι λο- ποδύται θ' άπεργήσουν όρισμένως ή θ' άλλα- ξουν επάγγελμα. Άλλ' εινε δυνατόν ένας λο- ποδύτης ποτέ ν' άφήση τον άνετον, ρωμαντι- κόν επάγγελμά του και να καταπέση εις κα- νέν πρακτικόν, γρησίον και στεροφόμενον παν- τός ενδιαφέροντος; Εκτός εαν έβρουν τό- ποσι οι επιτήδειοι αυτού άνθρώπου, ν' άρπάξουν χροήματα κ' από την καλοστέδα τους κυρίας χωρίς να γίνονται άντιληπτοί, πρώτα το ό- ποσον, σε μένα τουλάχιστον, φαίνεται κάπως δύσκολον.

Όπου ο σεοθιτόρος σοκάρεται και γυρίζει της πλάτες του

Προσέδξ ειδα σ' ένα από τα καλύτερα ρεστοράν του Παριζου μια πολύ νόστιμη σιη νή. Μια χαριτωμένη μικρούλα κάθονταν σε μια άρηχ μόνη, μπρός στη θάλασσα κ' έπερνε το δειπνον της ηονη. Έπειτα διαν ήρθεν ή στιγμή να πληρώση σηκώνει το ποδαράκι της, το πατεί πάνω στο κάθισμα και βράζει ένα

χαριτωμένο από το εν τη καλοστέδα κομψό δεμα. Ο σεοθιτόρος, που ήταν σοβαρός άν- θρωπος, οίκογενειαρχης και με παλαβές ιδέες σοκάρεται και γυρίζει της πλάτες του. Οί άλλοι όμως θαμώνες στο ρεστοράν δέκο- γραν το δειπνο των, έστρέψθησαν, έπαισαν να κωτάζουν στο παιδι των και χωρίς να εινε, υποθετω, λοποδύται κωποδουαν, παρακολου- θούσαν με θυριστον ενδιαφέρον την χαριτωμένη μικρούλα, που έβραζε τα χροήματα από την καλοστέδα της.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΚΟΝΤΟΡΕΒΙΘΟΥΑΝ

ΟΙ ΜΠΕΜΠΕΔΕΣ

Κόμμε συντάκτα. Επειδη θελετε ελληνικως τυ- πους επαρχιον με της πρωτευουσας άποφασίσε να σας στηλω τον κινωτερον τυπον τον Μπεμπε δη- λαδη. Δουλον ο μεμπτες εινε η αρχη του ανδρα η της γυναικας. Δεγ μηάδες ουτε με τον ενα ουτε με την αλη άλα από το σχημα που εχει καταλα- βει κανεις ότι εκει μοιρεως θα καταλήξη. Το προσωπο του μεμπτε εινε σαν μια ντοματα με δυο ματια με στερεη ένδιαφερονης άποφασίσε ουτε αυτε εινε με τσον ομορφο. Οί μεμπτεδες χρησι- μεβουν κηφιος εις το να κάμουν θορυβό εις το σπιτι να ξυπνουν με άνθώπους με ζοα χωρίς να τυ μορονται έξετιας της ηλικιας των. Οί μεμπτεδες έξεσον γνωρίζο δεν εχουν μαλια καθολου σχεδον, εινε συμπαθητικόν ιδίως όταν κημουταν με εχουν κλειστα τα ματια των με το στομα των. Στην αρ- χη οι μεμπτεδες δεγ μεγαλονουν εφκολα επετα ομοσ εξαπλονται με μεγαλήν ταχύτητα. Μολις κατορθωσουν να σταθούν στα ποδια των μπαινουν παντου με δεν άφινουν τιποτε στη θέσι τους. Στην άρχη δέν μπορούν ουτε να σταθουν ουτε να περι- πατισουν άλα επητα σιγά σιγα μαθεβουν άφου προ- ηγησόμενος έξεασκηθουν να περατουν με τα τσοσε- να άκριβος σαν τεράποδα επητα γινοντε ανθρωποι κανονικοί. Άλλα και όταν άρχισουν να περατουν άνατρεποντε εφκολα με ήρεμώοντε διαρκος με χροιάζετε νάχεις εναν ιππηρέτη έπιτηδες για να τα σκινω. Με μόλις τα σκινωσις ξανακέρτουν ενα μη άναφερομεν τας περιπτώσεις που πέφτουν όταν θυ- μοσση και κωλιόνται στο πατομα με σκουζοίν με χριτανε χερια με ποδια. Μπεμπτεδες ιππαρχουν πολλοι εις μερικα μερη με εις αλα διλγοι άρτο ο- μοσ έξεατατε κυριως έξε ένγκληματικον λογον δια- τρηόμενα καλύτερον όπου ιππαρχει καθαρος άε- ρας με διλγασι ασθενης. Φρονο σι εαν ανακατονε κανης τους μεμπτεδες ολου του κοσμου αυτο θα ητο μια όφρα ηροουλια με η ηροουλια εινε το παν στη ζοη οποσ λεγη με η Κηρικια πολι ορθος. Εν γενη νομίζο εκ τούτους σι εινε δυσκολον να γραψη κανης διά μεμπτεδες επηδη στεροντε ενδιαφερον τος με ηνε προτιμωτερον να περιμενη να μεγαλο- σουν με επητα να γραψη περι αυτων. Αστασιμος πολους εις ολον το προσωπων καθος με εις ολους τούς αναγνωστας από τον μαματά τη μαμά τη Λι- λητια τη Μαργο με τη θεια Εφροσνη ή οποια άφιχθη χθεσ. Διατελο μετα της προσκοουστου ιπ- πολημειος ολος ημέτερος

ΚΟΝΤΟΡΕΒΙΘΟΥΑΝΣ

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΕΙΤΕ ΟΛΑΙ ΚΑΙ ΟΛΟΙ

Τό ώραζον μυσιστορημα

της ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Η ΜΝΗΣΤΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Κατακλητικη εινε ή πρόσδος των δημο- οίων διβλιωθικών της Αμερικης. Εις μόνην την πολιτείαν της Νεας Υόρκης επάχρον ήδη 1737 τοιαύτα εκ των όποιων αι 1200 εινε γενικής χρήσεως, αι δε λοιπά διά τούς λογίους και επιστήμους. Εις όλας αυτές περι- έχονται 10 εκατομύρια τόμοι διβλιων. Τφ 1893 άκόμη ή Πολτεία της Νεας Υόρκης εΙ- γε μόνον 575 ημισίας διβλιωθίκας και 2450 χιλιάδας διβλια. Εκ των 49 πόλεων της Πολιτείας αι 47 εχουν διβλιωθίκας. Έπίσης δ- πάχρον 115 ειδικά θανασιακά διβλιωθίκα, θανάζουσα διβλια εις τούς εργατικώς και ά- γροτικώς πληθυσμούς.

ΕΜΜ. Γ. ΚΑΡΕΛΛΑΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΣΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ίδου ή νέα όμπερέλα που συνευθίζεται ση μερα στο Λονδίνον ιδίως. Η όμπερέλα-οπαθή δέν έπάχρει άμφιβολία, ότι θα προσθήση άλλο ένα όπιον εις το άθάνατον φύλον.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΤΕΧΝΗΤΗ ΧΙΩΝ

Μετά τον τεργητόν πάγον, ή έπιστήμη κα τώρθεσε να παραγγή τεργητός χίωνα. Η έφευρεσις αυτή εινε χρησιμοποιάτη διά την δια- τήρησιν βίως προϊόντων φυσικών ή προφίμων πολύ λεπιών, τα όποια, ό μόν πάγος καταστρέ- φει κατά την μεταστροφήν κυριως, ή χίων όμως επικαθημένη ωσαν δάμβαξ τα άχηνη άδικτα. Εις Παρισίους μία κωδερνητική επυροση σνε- υσιτήδη διά να έξακριβώση τα περι της νέας έξαφρευσεως. Τα πρώτα πειράματα έστέφθησαν από πλήρους επτυχίας. Πάρια μετεφέρθησαν θαυμασίως διατηρημένα εντός της χίονος από τας άκτας της ανατολικής Άφρικης, το Κοτο- νόμ, ήτοι εις ταξιδίον 21 ημερών.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΤΟΥΡΤΑ

Ο Βασιλεύς Γεώργιος Ε' της Άγγλίας, πέρουν επί ένκαυρία της εορτής του έλαδς με- ταξδ των άλλων αναοιθησών δώρων μίαν τουρταν βάρος 250 χιλιογράμμων και περιε- ρεϊας δύο μετρων και 70 έγκαστόν. Διά να κατασκευασθή αυτή κληηναλόθησαν 700 άγνά, 100 χιλιογρ. ξηράον φρούτων και 190 χιλι- όγρ. βουτύρον, ζαχαρώος και άλεύρον. Έξω- τερικώς ειχε σχήμα όκτάγωνον, με όκτώ κί- νας, Κορινθιακού ρυθμού. Επί της μιάς πλευ- ρας ήτο ή προσωπογραφία του Βασιλέως, επί μιας άλλης το στέμμα της Μεγάλης Βρετα- νίας και επί των άλλων, άνα εν από τα έμ- βλήματα των άγγλικών κήσεων, κάτωθεν δε του στέμματος ύπήρχε ή επγραφή «Νίκη».

ΑΙ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΙ ΤΗΣ Ν. ΥΟΡΚΗΣ

Κατακλητικη εινε ή πρόσδος των δημο- οίων διβλιωθικών της Αμερικης. Εις μόνην την πολιτείαν της Νεας Υόρκης επάχρον ήδη 1737 τοιαύτα εκ των όποιων αι 1200 εινε γενικής χρήσεως, αι δε λοιπά διά τούς λογίους και επιστήμους. Εις όλας αυτές περι- έχονται 10 εκατομύρια τόμοι διβλιων. Τφ 1893 άκόμη ή Πολτεία της Νεας Υόρκης εΙ- γε μόνον 575 ημισίας διβλιωθίκας και 2450 χιλιάδας διβλια. Εκ των 49 πόλεων της Πολιτείας αι 47 εχουν διβλιωθίκας. Έπίσης δ- πάχρον 115 ειδικά θανασιακά διβλιωθίκα, θανάζουσα διβλια εις τούς εργατικώς και ά- γροτικώς πληθυσμούς.

ΕΜΜ. Γ. ΚΑΡΕΛΛΑΣ

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΜΟΥ

(Ένα καταπληκτικό διήγημα που θά ρουφήξετε άπνευστί)

Μου φάνηκε πως έπεσα εις βαθόν ύπνον. "Υστερ" από δέξ έξορα πόσην ώραν έλανέκτησα τας αισθήσεις μου. Ήμην άκόμα μέσα εις τή ίδιον δωμάτιον, έξηλωμένος πάνω στό ύπνον κρεβάτι και γύρω μου ήσαν τή ίδια κροσσά με τή όποια είχα μιλήσει, με χαμηλή, σβουμένη φωνή, όλίγον πρωτίτερα. Είς τή μεσολάβησαν όμως έκαιον διάστημα τού χρόνου κάποια άλλαγή σκετετέλεση. Σε κάθε πρόσωπο έβλεπα και νέαν όπως ένεφανσαν ήταν ώσαν ένας μεγάλος τρώσιος να έσοκταζε τής μορφής αυτών και κινούνταν σιωπηλά. Η σέξυγός μου γονατισμένη δίπλα μου, όπως είχε γονατιστεί και πριν πέσο στον ύπνο, με τή κεφαλή της χωμένο μέσα στή δού της χέρια έκλαιον άπρηγόρητα. Ένοιωθα τήν βροχλίν των δακρύων της που έπεφτε άφθονη. "Υπήρχε κάτι τί άλλόκοτο στό στόμα της, κάτι, που δεν μπορούσα να καταλάβω είχε κ' αυτή στή μορφή της ζωγραφισμένο τον τρώο που τρεμοταίριζε στή μορφή των άλλων. Διόρθη να μιλήσω, άλλ' είδα ότι ή δύναμις τού λόγου μ' είχεν έγκαταλείψει. Τό μυαλό μου πηγάζετο χωρίς όμως να μπορή να εκβληθή εις τή σόμα. Κανέναν ήχος δεν ήδύαυεν από τή χείλη μου, τή άπαιά ούτε να κινήσω μπορούσα. "Όχι μόνον δεν μπορούσα να όμιλήσω, άλλ' είδα, ότι μου ήτο και άδύνατον να κινήθω. Αλλά όμως, δεν ξέρω για ποιά λόγο, δεν με έξέπληττε, καίτοι ένθουμώσθη, ότι άλλως συνήθιστα να ήμυλω και να κινούμαι. Τώρα ήθελοήμην ότι ούτε τό έν ούτε τό άλλα μπορούσα να κάμω, άλλ' ή αντίθεση αυτή δεν μου έκανε μεγάλην έντύπωση. Ούτε έσάστια δεν άνελάμβαν, ότι τό σόμα μου έπαισε να κινήται ότι ή καρδιά μου και ό σφύγγός μου είχον σταματήσει ως γάλασον εις βαθόν ύπνον. Τό κενήμα μου διατηρήδον είχεν άνακαλύψει ένα ένα τή γεγονότα αυτά, άλλα τή έδέχθη με τήν μεγαλειότητα άπάθειαν. Δεν μπορούσα να έννοήσω τήν σημασίαν τής νέας αυτής καταστάσεως μόνον τό άποτέλεσμα έννοιούσα.

Καθ' όλον τον χρόνον αυτόν ή σέξυγός μου έμνε γονατιστή δίπλα μου θρηνηούσα. Έθλιβήμην, που δεν μπορούσα να τής όμιλήσω. "Ο πατέρας μου στό άκρον τού κρεβατιού στέκονταν άρθως και τό πρόσωπό του εραστήριζε διαδύστην ύψιν. Ήταν γερισμένος προς τό παραθύρο και κωπτόσε με άρηρημένα μάτια μπροστά του, άν δέ ή γούλιες δεν ήσαν τραβηγμένες, τάλαγα πως κωπτόσε πέρα μακριά τής κορυφής των δονώνων που έγγυαν τή σφάρα και τή όποια συχνά έστεφαν άσπρα σύννεφα. Μεταξύ τού πατρός μου και τής σέξυγός μου έστάνονταν τή δού μου τέτανν τό παιδί μου λευκό από φόβο, τρέμοντας, προσπαθούσε να καταλάβη περί τής έπρόκειτο, ή δέ μικρούλα θυγατέρα μου τραβούσε από τό φουστάνι τήν μητέρας της κ' έκλαιε κ' αυτή με τή δούρα μου μικρού παιδιού, που αναβλήζον άσυνείδητα από τήν ψυχούλά τή μορφή στή θλίψη των αγαπημένων του. Ή σέξυγός μου έστράφη προς αυτήν, τό πρόσωπό της ήταν καθύψος από δάκρυα. "Άρπαξε τό σκαρτσάκι μου στήν άγκαλιά της και τό φοιγίξε με τραγική συγκίνηση. "Άκουσα τή φωνούλα τής μικρούς μου — μου φαινόταν τόσο μακρινή και όμως ήταν τόσο συμιά — να παρακαλή τήν μαμά της να πάση τή κλάματα και να γελή όπως και πρώτα.

"Όχι, άπεκρίθη έκείνη με ήσυχών τώρα, αλλά πολύ χαμηλή φωνή, όχι, γλυκύα μου, ή μαμά και δεν μπορεί τώρα να γελή.

Τό παιδί μου έπλησίασε και αυτό, έστράφη προς τή μητέρα του, έπειτα προς έμέ με έρωτηματική ματιά γεμάτη τρώο. Μπορούσα να ίδω τή μάτια του καθοφισμένα πάνω μου, αλλά μου φάνηκε ώσαν να μή με άνεγγνώριζε πλέον.

— Ναι, λέγει ό υιός μου με φωνή-άλλοιώτη, που δεν τού τήν άνεγγνώριζα κ' έγώ ό ίδιος είνε ό μπαμπάς. Πές μου, μαμά τί σημαίνει; Δεν μπορεί ό μπαμπάς να μιλήσθ; Γιατί δέ μās λές τί έχει ό μπαμπάς;

— "Όχι, χωρές μου, ό μπαμπάς δεν μπορεί να σάς μιλήσθ. "Ο μπαμπάς πήγε στόν ούρανό.

"Άκουσα τότε τή μικρούλα μου που είπε με έκπληξη:

— "Αλλά μαμά, πως πήγε στόν ούρανό ό μπαμπάς, αφού είνε τόσο μακριά;

"Άκριβώς έκείνη τή στιγμή ό αφηνίδιος, γρήγορος κρότος μεγάλων σταγόνων άνοιξιάτικης βροχής άκούστηκε στή τζάμα και τό παιδί τέντωσε τό αυτί του προσεκτικά, έπειτα λέγει με πόνο.

— "Ο καιμένος ό μπαμπάς. Θά θραξή τώρα στό δρόμο του.

Η σέξυγός μου έχαμογέλασε — ένα κορραμένο άφροχ, γεμάτο πήδησε χαμόγελο. Δεν όμιλήσε, άλλ' ό πατέρας μου τήν έπλησίασε, έκλεινε τό κεφάλι του προς αυτήν με καλωσύνη.

— "Ελα, παιδί μου, τής λέγειν δεν ήρεται να μένης παιδί έδω.

Η σέξυγός μου ήγέρθη, έρριξε μιá ματιά πάνω μου — μιá ματιά που φαινόταν ως νάθει να με διαπερήσει και τή βοή μέσα μου μιá γυνιά για να 'φωλιάσει, έπειτα λέγει με ήσοχο ύφος:

— "Έξοχα.

Ήσαν τή παιδιά από τό χέρι. "Ο υιός μου έβάδιζε με σελήνοσημό ύφος, άκόμα θλιμμένος και περιδεής, άλλα ή μικρούλα μου ήταν κώλας φαιδρά σχεδόν. Περπατούσε ηδύνατας, άλλα τής είπε να ήσυχάζη. "Άνοιξε ή θύρα, έπειτα έβλεισε με ήρηό κρότος. Μ' άφησαν μόνο.

"Οκ' αυτά τή είδα και τή άκουσα χωρίς όμως να μου προξενήσουν χαμίαν δέξιαν συγκίνηση. Μου φαινόταν περίεργο, ότι δεν άπευθύνονταν προς έμέ, ότι είχον ύφος ως να με φοβούνταν. Μιλούσαν για μένα με όκτο, άλλα με λόγια άλλόκοτα ως νάμουν μακριά άπ' αυτους. "Ηθελα να τούς πω, ότι ήμουν πλησίον και ότι τούς ήκουα. Είχα συνείδηση ότι μιá μεγάλη άλλαγή συντελέσθη μέσα μου, άλλα δεν ήξερα τί ήταν ή άλλαγή αυτή. Μου φαινόταν πως έβουσα άκόμα — άλλα μιá ζωή πόσον όλίγον ζουσαγη. "Ήξερα, ότι έκείνοι που μ' έβλεπαν, δεν έβλεπαν σ' έμένα ειμή ένα ήρηό, άπάντη κορμί και μιá μορφή χωρίς ένεργεια, χωρίς ζωή, με σφάλιστα διάφραρα. Μόνον αυτό έβλεπαν. Τό ήξερα. Και ό τι έβλεπαν τό άνόμαζον θ ή ν ο α τ ο ν. "Ήρχισα να πιστεύω, ότι ήμην νεκρός.

Η σέξυγός αυτή δεν με έτάραζε καθόλον, ούτε έγέννησε μέσα μου τήν παραμυζών περιέργειαν. "Ο υιός μου ήταν άκίνητος σάν γαλιναία τηγή, διάφανή που καθρέπτει κάθε τι και στήν παραμυζοτέρα του λεπτομέρειαν άκόμη. Είχα τελείαν συνείδηση παντός όπτι συνείδιανε γύρω μου. "Άκουα και τόν παραμυζών δόρυθον, έβλεπα τό φως που ήμυαινε στό δωμάτιον από τής γούλιες, έπειτα όμως σιγά - σιγά ή είκον αυτή άορισε να ύποχωρή και έβουσε με τήν βαθμιαία, άνεπαύστη πρόοδο που σβένει ένα σίνεγο μέσα στό γλαφύ σκεπέομα. "Άρχισα να θυμώμαι τή παρασμένη μου. Μέσα στήν διάγεια έκείνη τού πνευματός μου όλα αϊ σκέψεις, αϊ είκόνες, τή αισθήματα τού παρελθόντος πετούσαν σά ποικιά μέσα σ' ένα δωμάτιο με δίδυματα παραθύρα. Ένόμισα πως είμαι

καδάκι. "Όλη ή πρώτητηρή μου ζωή άορισε να περνή μπροστά μου σ' ένα πολύχρομο, φωτεινό, μαγευτικό κινηματογράφο. Παραπολυθούσα ό ίδιος τήν άνάπτυξή μου, τή διάφορα στάδια τής ηλικίας μου όχι σέ μιάν είκόνα όμως έξω από μένα, άλλα σάν κάτι που ζούσε έκείνη τή στιγμή, πραγματικά. Ήταν ως να γύρεια τή μάτια μου από τόν έξω κόσμο στόν έσωτερικό. "Υπήρχε λοιπόν όλον αυτό τό παρελθόν μέσα μου ζωντανό, κινούμενο, άθεωτο;

Σιγά - σιγά ό σταθερός όως των είκόνων αυτών έγινονταν και πού ζωηρό, πού ποικίλος, πού έκκληκτικός. Ήσθάνθην ότι κατείχον μιάν έξαιρετικήν διάγεια δια μέσου τής όποιας ήδύναμιν να διαπερήσω τό άδιαιρέστον, να ίδω, ό τι τή μάτια τού σώματος δεν μπορούν να ίδουν.

Τέλος έφθάσα εις τό σημείον κατά τό όποιον — με μιάν άμυδράν γλώσσα που μούδινε τό αισθημα τής άπεξενώσεός μου από τή πράγματα — έννοιωσα ότι ό έαυτός μου άπεκαλύφθη εις τόν έαυτόν μου, σημείον, που είνε ή κορυφή κάθε φιλοσοφίας. Τό γεγονός όμως αυτό δεν με έξέπληξε, δεν με άσάστισε ούτε έχαρίστησε, ούτε πόνο μου έπροξένησε. Ούτε έγεννήθη μέσα μου άκόμα και ή μετάνοια, ό καιμός για τή πράξη μου και σκέψεις μου που θά μπορούσαν να ήσαν καλλίτερες. Είδα, ήσθάνθη, παρεδέχθη, έννόμισα, ότι εφοσιώμην μέσα εις έννοιον εις τή στιγμήν τού όνειρον αυτό θά τελειώσε, θά ζούσιν αφηνίδιος.

"Όταν ή σέξυγός αυτή με πέρασε, έννοιωσα, για πρώτη φορά, μιάν άνησυχία ή άγωνία που έφαινόταν ότι άπλώνετο μ' ένα περίεργο τρόπο και μέσα στό δωμάτιον άκόμα εις τό όποιον ήμυαινα έξηλωμένος. "Αντί όλα να είνε, όπως ήσαν μέχρι τότε, ήσυχια και άμυδρά, άρχισαν ν' αλλάζον ύψιν. Τό φως έγένητο περισσότερο και ή έπαφεια των πραγμάτων τρεμοταίριζε σάν έπαφεια ήδατος επί τής όποιας τρεμοταίριζε τό φως τού ήλιου. Ήσθάνθην ότι νέα άλλαγή έπρόκειτο να έσκη και ότι ή άλλαγή αυτή θα ήτο ή τελική.

Η κίνησις και τό φως ήψανον. Σπίτες και άκτίνες χοροπηδούσαν μπρός στό μάτια μου δεξιά κ' άριστερά, πάνω κάτω. Βαθμηδόν όλο τό δωμάτιον άρχισε να φωτίζεται. Μου φαινόταν πως ένενοόσα άλλη μιá φορά, άλλ' έάν έπεόσα στή ζωή ή στόν θάνατο δεν μπορούσα να πω. Μαζί με τό φως ήχος, στήν αρχή άμυδρός, έπειτα πλέον ευδιάκριτος με έπλησίαζε. Έμοιαζε με τόν ήχον διωλιών και τραγουδι. Έπαύετο και έφώλιετο ένα θαυμάσιο κόρο μιás Λειτουργίας τού Μόζαρτ. Η μελωδία γλυστούσε μέσα στό μυαλό μου. Τό φως επάλανταν, άπλώνονταν και έγίνετο λαμπρότοπο. Ένοιωθα σά χέρια άόρατα να με ήφροναν άνωτά με τρώο, που μούφρενον άπεργαστή γλώσσα. Τό φως ήψανε περισσότερο άκόμα, ή μελωδία έρχονταν πού κοντά γενόμενη κάθε στιγμή ώραιότερη, μαγευτικότερη.

Τό δωμάτιο τώρα έπλεε στό φως και μορφοβόσεν από ποικίλα. Αίφνης τό μυαλό μου έφωτίσθη, ήσθάνθην ότι έξάνθησα πραγματικά — στή ζωή πάλι.

Σιγά - σιγά ό σταθερός όως των είκόνων αυτών έγινονταν και πού ζωηρό, πού ποικίλος, πού έκκληκτικός. Ήσθάνθην ότι κατείχον μιάν έξαιρετικήν διάγεια δια μέσου τής όποιας ήδύναμιν να διαπερήσω τό άδιαιρέστον, να ίδω, ό τι τή μάτια τού σώματος δεν μπορούν να ίδουν.

Τέλος έφθάσα εις τό σημείον κατά τό όποιον — με μιάν άμυδράν γλώσσα που μούδινε τό αισθημα τής άπεξενώσεός μου από τή πράγματα — έννοιωσα ότι ό έαυτός μου άπεκαλύφθη εις τόν έαυτόν μου, σημείον, που είνε ή κορυφή κάθε φιλοσοφίας. Τό γεγονός όμως αυτό δεν με έξέπληξε, δεν με άσάστισε ούτε έχαρίστησε, ούτε πόνο μου έπροξένησε. Ούτε έγεννήθη μέσα μου άκόμα και ή μετάνοια, ό καιμός για τή πράξη μου και σκέψεις μου που θά μπορούσαν να ήσαν καλλίτερες. Είδα, ήσθάνθη, παρεδέχθη, έννόμισα, ότι εφοσιώμην μέσα εις έννοιον εις τή στιγμήν τού όνειρον αυτό θά τελειώσε, θά ζούσιν αφηνίδιος.

"Όταν ή σέξυγός αυτή με πέρασε, έννοιωσα, για πρώτη φορά, μιάν άνησυχία ή άγωνία που έφαινόταν ότι άπλώνετο μ' ένα περίεργο τρόπο και μέσα στό δωμάτιον άκόμα εις τό όποιον ήμυαινα έξηλωμένος. "Αντί όλα να είνε, όπως ήσαν μέχρι τότε, ήσυχια και άμυδρά, άρχισαν ν' αλλάζον ύψιν. Τό φως έγένητο περισσότερο και ή έπαφεια των πραγμάτων τρεμοταίριζε σάν έπαφεια ήδατος επί τής όποιας τρεμοταίριζε τό φως τού ήλιου. Ήσθάνθην ότι νέα άλλαγή έπρόκειτο να έσκη και ότι ή άλλαγή αυτή θα ήτο ή τελική.

Η κίνησις και τό φως ήψανον. Σπίτες και άκτίνες χοροπηδούσαν μπρός στό μάτια μου δεξιά κ' άριστερά, πάνω κάτω. Βαθμηδόν όλο τό δωμάτιον άρχισε να φωτίζεται. Μου φαινόταν πως ένενοόσα άλλη μιá φορά, άλλ' έάν έπεόσα στή ζωή ή στόν θάνατο δεν μπορούσα να πω. Μαζί με τό φως ήχος, στήν αρχή άμυδρός, έπειτα πλέον ευδιάκριτος με έπλησίαζε. Έμοιαζε με τόν ήχον διωλιών και τραγουδι. Έπαύετο και έφώλιετο ένα θαυμάσιο κόρο μιás Λειτουργίας τού Μόζαρτ. Η μελωδία γλυστούσε μέσα στό μυαλό μου. Τό φως επάλανταν, άπλώνονταν και έγίνετο λαμπρότοπο. Ένοιωθα σά χέρια άόρατα να με ήφροναν άνωτά με τρώο, που μούφρενον άπεργαστή γλώσσα. Τό φως ήψανε περισσότερο άκόμα, ή μελωδία έρχονταν πού κοντά γενόμενη κάθε στιγμή ώραιότερη, μαγευτικότερη.

Τό δωμάτιο τώρα έπλεε στό φως και μορφοβόσεν από ποικίλα. Αίφνης τό μυαλό μου έφωτίσθη, ήσθάνθην ότι έξάνθησα πραγματικά — στή ζωή πάλι.

ΤΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ
Γραμμένα από τόν έξοχον παιδαγωγόν Νώνταν Έλλαιον
Κάθε τεύχος τιμάται λεπτά 20
Οί παραγγέλλοντες ύπέρ τών δέκα μās τή πληρώνουν όντι λεπτών 14 μόνον.

ΠΕΤΡΟΥ ΝΗΣΙΩΤΗ

Ο ΤΖΙΜ ΠΑΠΑΣ

(Πρωτότυπον Έλληνικόν μυθιστόρημα περιγράφον τήν ζωήν ενός Έλληνος στήν Άμερική).

(Συνέχεια εκ τού προηγουμένου)

Τά τεράστια αυτά πηδήματα από τήν μιάν εποχήν στήν άλλη, από τό έργο τέχνης, από τήν έκδήλωσις τής όμορφιάς εις τό παραγκώζικο, ή δυσχαρμονία αυτή έσομβόλιζε για τόν Τζιμ Πάπια τήν ψυχή και τόν χαρακτήρα τού σημερινού τύπου που κοινώς λέγεται καλλιτεχνικός και ό όποιος όμως κατά βάθος δεν είνε ειμή τό ελαφρότερο σκάφος, που παραδομένο εις τή θάλασσα τής ζωής, άφίεται να κυβερνηται και να όδηγηται από τή στιγμή και σήμαρα άράζει σ' ένα όρειο νησί, αθριο σέ μιάν έρημιά, άργότερα σ' ένα κορινό.

Η εμφάνισις τής μιás Μάγερ όμως δεν θά μπορούσε να ήη κανείς ότι συνειλήσθησε ή συμφρονούσε κών προς τό περιβάλλον τού σαλονιού αυτού. "Ο Τζιμ Πάπιας παρετήρησε με έκπληξην τόν μίς Λούση ήταν μιá νέα ψηλή, ντυμένη άπλά, με τούτους άπλοές, οι όποιοι δεν ήποδουλώνονταν εις τήν κατά τή άλλα κορφαφή τάν της να φανή καλλιτεχνική και καθός κρείται. Τή χέρια της ήσαν φορτωμένα δαχτυλίδια και περποιημένα με λεπτομερστάτην προσοχήν, άλλα δεν τή κινούσε με προσοχήν, όπως πολλές, φοβουμένη μή γυιάξη πουθενά τό δαχτυλίδι της, δεν είχε μηχανικές, θεατρικές χειρονομίες. Τά χείλη της ήσαν θαμμένα, άλλα γελούσε άνοχητά, πλατειά, χωρίς να φοβήται μή ξεπλήνθ τό ρούξ. Καμιά φορά γελούσε εσφρακιά, καί έβουσε τή λευκά, μικροκαμωμένα χέρια της στό πρόσωπο με παιδική, άφελή χειρονομία χωρίς να φοβήται, χωρίς να προσέχη, (χειρονομία, που πολλές κωριές θ' άπέφρονον, θά θεωρούσαν άθέτηρα) μήπως θυγάη τήν ποδρα από τό πρόσωπό της. Φορούσε μιá τρουλέττα τού σπιτιού από λευκή μουσελίνα, τής μόδας, που φαινόταν πως θύριζε από χέρια πρώτης τάξεως μολύβδου, άλλα όχι πολυάλοχη, όχι γοιφώδη, πρό παντός όχι συγκρονημένη με τήν σιλουέταν της, με τόν χαρακτήρα της, με τό χρώμα της.

Ήρε μιá διαδούση τού γράμμα του κ. Έντριους, με πριν τό τελειώσει, δέκοψε τήν άνάγνωσι και κάμει με κάποια έκπληξη ως νάχε άκούσει για τόν Τζιμ Πάπιαν πρωτήρη.

— Σας είσθε ό κ. Τζιμ Πάπιας λοιπόν;

— Μάλιστα, λέγει ό νέος, μή έννοιών τί έσήμαινε τό ύφος της. Ή μις Μάγερ τόν έξήτασε τότε με περισσότερο προσοχή κ' έπρόσθεσε:

— Είς' άκούσει για σας. Μου είπαν πως είσθε Έλλην συγγραφέας.

Έθρηκοδόθησε τήν άνάγνωσιν, έπειτα διέλυσε τό γράμμα, τίβαλε πάνω σ' ένα τραπέζι, έπαύθη άναπαυστικά στό σκαφ, πήρε από μιάν άσημένα αγαφοθήκη ένα αγαρέττο, πρόσφερε και τού Τζιμ Πάπια και λέγει:

— "Ο κ. Έντριους μου γράφει, ότι ήλθατε να μου όμιλήσετε για κάποια ύπόθεσι δική σας.

— Ναι, άπεκρίθη ό νέος. Κυριός όμως ήθελα να σας γνωρίσω. Μου είπε τόσο καλά ό κ. Έντριους. Είνε κατενθουσιασμένος μαζί σας. Τώρα όσο για τήν ύπόθεσί μου, που δεν είνε και πολύ σπουδαία, ήθελα να σας παρακαλέσω να δεχθήτε να μου πεισετε ένα μονόπρικο δωματάκι που γράφο. Θά σας τό διαβάσω φυσικά πρώτα. Τό διάβασα στόν κ. Έντριους και μούπε πως είσθε ή μόνη γ' αυτών τόν όρο.

— Βρήκατε κανένα θέατρο;

— "Όχι άκόμα. Αυτό είν' έσκόλο όμως να δεχθή. Έχω μερικούς φίλους, οι όποιοι θάκαναν κάθε τι για να με βοηθήσουν. "Ο κ. Μπλάκστον λ. χ.

— Γνωρίζετε τόν κ. Μπλάκστον;

— Είνε φίλος μου.

— "Αν περιμένετε από τόν κ. Μπλάκστον βοήθεια, προσέχετε, λέγει ή μις Μάγερ γελώντας.

— Γιατί; ήρώτησεν ό νέος με φρένικη αλλά τεχνικωτάτην έκπληξην.

— "Επειδή δεν έχει κεφάλι για τέτοια πράγματα. Δεν βαρύνεθε. Αυτός δεν δίνει πεντάρα για τήν καλλιτεχνία. Είν' ένας έπαρηρηματίας.

— Σας δεδαώ, μις Μάγερ, ότι τόν άδικείτε πολύ. "Αν ύπόρχη άνθρωπος που έκτιμώ, τού όποιου ή συντροφιά μου είνε έξαιρετικά εύχάριστος, είνε ό κ. Μπλάκστον. Είνε γνήσιος Άμερικανός. Τόσο αίσιόδοξος, γερός, έξυπνος. Τόσο καλός φίλος, χωρίς κωλακείας και φούμαρα. "Ισως δεν τόν γνωρίζετε καλά.

Η μις Μάγερ τράβηξε τό αγαρέττο της, έβγαλε άργά τόν κανό μαζώνοντας τή χείλη της και κωπτόζοντάς τον με ρεμβόδες ύφος καθός έστριβε κ' άνέβαινε ψηλά, λέγει με έλαφρό χαμόγελο.

— Τόν γνωρίζω και πολύ μάλιστα. Είνε καλό παιδί, άπλός γνήσιος Άμερικανός, όπως λέτε άλλα άμφιβάλλω άν είνε καλός για να ύποστηρίξη κάτι καλλιτεχνικό.

— "Όπως δήποτε έχω κ' άλλους φίλους.

— Είρω μιá κυρία, τού καλού κόσμου, φίλην τού κ. Έντριους, ή όποια θά σας ήσυχ χρησίμως, λέγει ή Άμερικανίδα, κωπτόζοντας καλά στό μάτια τόν Έλληνα με ύφος, που έπρόδιδε κάτι περισσότερο από ύποψία.

"Ο Τζιμ Πάπιας όμως, που τό παρετήρησε, ούτε έξέπληξην, ούτε έκοκκίνισε.

— Μήπως έννοιετε τήν Καν Λούσηον, λέγει με άπλούστοπο ύφος. Τή γνωρίζω. "Ισα - ίσα όμως γ' αυτό σας άνέφερα τόν κ. Μπλάκστον. "Αν τής όμιλήσθ αυτός θά τή καταφέρω καλλίτερα γιατί τόν άκούει.

— "Αν τής όμιλήσθ ό κ. Μπλάκστον; δέκοψεν ή μις Λούση, άνοιγοντας διάπλατο τό στόμα της.

— Καί βέβαια.

— Ένόμια πως δεν είνε πλέον φίλοι.

— Η Καν Λούσηον τόν έκτιμώ υπερβολικά. Είνε τόσο Άμερικανίδος και τόν νοιώθει τόν κ. Μπλάκστον.

— Μυστήριο, έφιδύρισε ή μις Μάγερ εις τήν όποιαν τή λόγια τού Τζιμ Πάπια φαινόταν άπίστευτα. Ήταν βέβαια, ότι κάποια φάρασα θάχαν παίζει τού προχού αυτού νεαρού Έλληνος, αφού ήξερε πολύ καλά ότι ή Καν Λούσηον κάθε άλλο παρά έξετιμα τόν κ. Μπλάκστον. Μήπως τάχα ό Τζιμ Πάπιας ήθελε να κάμη ό τι και οι περισσότεροι έχου που έγνώρισε; Ν' άόριχη δηλαδή να όλίγη παντού έξεχωριστές χάρες και να έπεινή ό τι έβουσε μπροστά του; Και όμως από τό ύφος του και τή λόγια του δεν τής έφαινότο ούτε τόσο παινός, ούτε και κωτός. "Αλλά τότε που όφειλοντο δσα έλεγε; Τής ήρθε να τόν εξαγάγη από τήν

πλήνη.

Η μις Λούση ήταν τιμο και καλής καρδιάς κορίτσι και έθεώρησε καθήκον της να προειδοποιήσθ τόν ζένον αυτών, εις τόν όποιον ώρισμένως κάποια παγίδα θάχε στήσει ό καταργάτης Μπλάκστον. "Ισως ήθελε να τόν χρησιμοποιήσθ ως δργανόν του στήν Καν Λούσηον.

— "Άκούστε, τού λέγει με σοβαρότητα μη πιστεύετε τόν κ. Μπλάκστον. Πρό πάντων προσέχετε εις ό τι σας λέγει και μή τό πέρνετε όπως σας τό προσφέρει. Είνε φίλος μου, άλλα δεν με νοιάζει. Μ' άρέσει να λέω τήν άλήθεια. "Αν σας ύποσέθηκε πως θά σας ύποστηρίξη δέ θά κάμη τίποτε. Έξετάσατε μήπως ή ύπόσχεσίς του αυτή έχει άλλον σκοπόν. Πρό παντός μή τόν άκούτε δταν σας λέγει, ότι ή Καν Λούσηον τόν έκτιμώ.

— Δέ μού τό είπε αυτός. Μου τό είπε ή ίδια ή Καν Λούσηον, άπεκρίθη ό νέος, τυνίζοντας κά λόγια του.

— Σας τό είπε σας;

— Μάλιστα.

— Τότε παιδί να επηρεήσω να καταλάβω τί συμβαίνει. "Οποσδήποτε προσέχετε. Έχετε μιλήσει για όλα αυτά με τόν κ. Έντριους;

— "Όχι.

— Ρωτήστε αυτών και θά σας πη τί ιδέαν έχει για τόν κ. Μπλάκστον.

— Τί, έχει κακήν ιδέα; έρωτή ό Τζιμ Πάπιας με έκπληξη.

Η μις Λούση έχασε τήν ύπομονήν της.

— Καλή, έμεις τή κορίτσια τόν κοροιδεύουμε τόν Μπλάκστον, λέγει τεντώνοντας και τή δύο τής χέρια τόν κοροιδεύουμε, καταλαβαίνετε; Είνε τούδλο. "Εχει γούστο τώρα — ά. Δεν είνε καθόλου δύσκολο αυτό, να καθήσθ να σας πη πως είμα κ' έγώ έρωτημήμαι μαζί του. Είνε ένας τέτοιος κωμωποιάτης. Τού φαινετα πως δίλες τόν άγαπάνε. Ρωτήστε τον και για μένα και θά ιδήτε πως θά σας πη πως τόν έρωτηέομαι. Άκόμα και για τήν Καν Λούσηον λέει αυτά. Μου τίπε και μένα και μούθε να τού δώσω καμιά. Τώρα σας λέει πως θά σας ύποστηρίξη για να σας δείξη ότι έχει έπικροτή.

"Ο Τζιμ Πάπιας κατάλαβε, ότι έθιξε τήν μις Λούση εις πολύ τρυφερό σημείο και για τούτο σηκόθη να φάγη, θεωρών άλλως τε δσα είπε άρεκά για κινή τήν ήμερα, λέγει τεντώνοντας τό χέρι του.

— Πρέπει να πηγαίνω τώρα. "Ορίσατέ μου καμιά μέρα που μπορώ να σας ιδώ. Να φάμε μαζί άν θέλετε.

— Ευχαριστός.

— Πότε;

— Αθριο είνε Τρίτη. Τήν Πέμπτη;

— Πολύ καλά. Τήν Πέμπτη τό θράδου στής 6. Θάρθη να σας πάρω.

(Άκολουθεί)

ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ
ΠΑΝ
ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ ΠΡΩΤΟΠΑΠΑ

Η ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ ΤΩΝ ΓΕΝΙΚΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ

Μέχρι της παραλεύσεως Τρίτης το απόγευμα, οι ψηφοφόροι οι σταλέντες προς τα γραφεία μας δίδουν τα εξής αποτελέσματα.

Table with 2 columns: Name and Votes. Includes names like Εύδοξος 'Αλέξ. Κ. Χριστοφίλης, Δύο Ζιζάνια, Μνηστή Θανάτου, etc.

Table with 2 columns: Name and Votes. Includes names like Μαίρη Δημητριάδου, Δράμας Δούκας Π. Θεοδορόπουλος, etc.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κυρίως Κυρίως, Χορήγει Α. Παπών, Κλεμένη Κορινθίας, Μηνιαία συνδρομή 0.40, Ταχυδρομικά εις βάρος σας. -- Μαρίαν 'Αλεξάνδρου, 'Αθήνας, 'Αμα τη εκδόσει των θά θρησθή ή τιμή των, -- Α. 'Αποστολάκη, Τόμος μετ' άλλων θά λάβετε, 'Αναμείναιτε, Ψήφους 'Απαντας προσεχόμεν.

δημοσιεύθη ποιήμα μου υπό τίτλον 'Αποχαρτισμός' δέν θρείλειται εξένταυθαδεοποιήσαι και τοῦτο πρὸς ἄρον πάσης παρεξηγήσεως.

ΨΗΦΙΣΑΤΕ

Αποσπάσατε, συμπληρώσατε και σταίτε μετὰ τὸ κάτωθι δελτίον. Κύριε Συντάκτη της 'Κυριακῆς', Ψηφίζω, ὡς γενικὸν ἀντιπρόσωπον τῆς 'Κυριακῆς' εις τὸν νομὸν

ΨΗΦΟΣ ΕΝΑΣ

12 'Ιουνίου 1916 ΣΥΛΛΟΓΟΣ Η 'ΚΥΡΙΑΚΗ' --*-- 'Γρόνται σὺλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν 'Κυριακῆς, τοῦ ὁποῖου σκοπὸς εἶνε ἡ δι' ἐκδοθῶν, διαλέξεων, ἀγώνων κλπ. ψυχγωγία και μόρφωσις τῶν μελῶν του, καθὼς ἡ ἐξέλιξις τοῦ ἀγαπητοῦ μας περιόδικου 'Κυριακῆς'. Κάθε μαθητῆς δύναται νὰ γείνη μέλος. 'Απευθινθητε εις τὸν πρόεδρον τοῦ σὺλλογου κ. Νικόλαον Ψυμῶλην, ὁδὸς Βεῖζου ἀρ. 4, 'Αθήνας.

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΑΓΓΛΙΚΗΣ

Ἀπὸ τῆς 1ῆς 'Ιουνίου ὀνομαστὰι Φροντιστήριον τῆς Ἀγγλικῆς γλώσσης ὑπὸ καθηγητοῦ εἰδικῶς σπουδασάντος ἐν Ἀμερικῇ καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ ἐπὶ πολλῶ ἐτη. Μαθηταὶ δύνανται νὰ μάθων νὰ οὐνενοῦνται ἀπροσκόπως ἐντὸς ἰσθῶν μηνῶν. Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας γράψατε. Α. Β. Γ. 'Οδὸς Σκουφᾶ 55. 'Ενταῦθα

ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ Ο ΑΤΛΑΣ ΔΟΥΚΑ ΣΑΧΙΝ Η

Ἀπότουν καπνίζω σιγαρέτα "Ατλας" εἰς τὴν ἀγρία μου και τὴν ὀμορφιά μου.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΡΗΝΟΥΛΑΣ (ΝΗΣΙΩΤΙΚΟΝ)

ΥΠΟ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗΣ ΕΙΡΗΝΑΡΧΟΥ

Ποῖος νῦν ἐκείνος ὁ νέος ὁποῦ ῥέμμα - ῥέμμα κατεβαίνει τὸν Μυλοπόταμο με σικυφὸ στὰ στήθη τὸ κεφάλι; Δάκρυα πικρὰ χύνει και οἱ λυγμοὶ του σὺ δίστομο φαρμακερὸ μαχαίρι σκίζουν τὴν καρδιά του. "Α, σ' ἐγνώρισα, δύστυχε ναύτηλε, σὲ ἐγνώρισα... -- 'Ἰντα μαντᾶ' ἀπ' τὸν ἀπάνου μαχαλά; ἐθόθησον ἡ χήρα Ρηνούλα ἀπὸ τὸ παράθυρον, δλου τᾶνζε τὴν καρδερίνα της ἀγῶ -- τὸ ρογιὸ τοῦ χωριοῦ, τὴν γρηά - Διαμάντω, ἡ ὁποία, καθὼς λέγουν, ἔκαινε και μάγια. 'Ο θὸς κ' ἡ ψυχὴ τους. Ἐλκεν ἔλθη προλίγου ἀπὸ τὴν συνοικία τῶν ἐμποροπλοιάρχων κέκᾶθης κατόπισθι στὸ κατώφλι τῆς αὐλοπορτας με τὴν ῥόκην εις τὸ χέρι. -- Ἐλθές τον τὸν Νικολῆ τοῦ Μπλίρη; Μόνου και μόνου ἤρεφ' ἐξεκίτηδες τὰ καλοῦμεν' ἀποδοθε τὴν ἀγῆ, -- ἔξερει πὸς ἐπιπὼ ἀργά, γερμάματα μαθές, -- γὰ νὰ με πειράξη ὁ διανοντρονυῖος. Μὰ ἐγγυῖα σου και σοῦ τόνεσάξω εἶπε κέσσεις τὸ λευκόμαλλο κεφάλι της ἡ γερνόντισσα Διαμάντω. Καὶ ὄντως, περὶ τὰ ἐξημερῶματα, μόλις μετὰ γλυκόχορμη κροκοροδιῆν γοαμῶν διεγύρετο ἀντικρον πάνω ἀπὸ τὰ μενεξελιά θονά τῆς Μικρασίας, τὰ παλληκάρια τοῦ χωριοῦ ὁ Γιάννης τοῦ Γιακουμῆ, ὁ Στέλιος τοῦ Βούλακα, ὁ Νικολῆς ὁ Τσαυχάλης, ὁ Γιάννης ὁ Δελιῶς και ἄλλοι πολλοὶ, ὄν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς, ἠγομῆνον τοῦ Νικολῆ τοῦ Μπλίρη ἑνὸς πυροβόλου, μικροβόθλιμου ἀνοικτοματῆ ὀργανοκλήφτη, ὄθλωνε μαθές τὰ βιολιά, τὰ τοιματᾶ (τῆμπανα) και τῆς τοσιμπούνας (ἀσκάλου) κέκείνου ἀπὸ πῶς ἐκαμαν πατοναδάς κατὰ τὸ ἔθμα τοῦ χωριοῦ. Πῆραν λοιπὸν σικυρὰ τᾶς ἀνοικτίας τραγονῶντας: "Ῥα 'νε και ἐπινηστεσε προὶ και σικωθῆτε Κι' ἂ δέ με τὸ πιστεύετε προβάλατε νὰ δῆτε. Μὰ, ὄταν ἐφθασαν εις τῆς γρηᾶς Διαμάντως τὸ φτωχόστατο, ἔπασσαν ὄλ' οἱ ἄλλοι και μόνου εἰρωνική ἀκούετο στὴ πτωχιά τῆς γειτονιάς τοῦ Νικολῆ ἡ θρηνασιμένη φωνή, ἑνὸ τὰ πηλά παιχλῖδια σινέδωναν τῶντοστα λυγῶματα τοῦ τραγονῶντος: Ἐῖνα Διαμάντω πέρδικα - ὄνῳ - και μὴν πολυ (κοιμάσαι) Γιατί-ν ὁ γάτος ὁ πολλὸς - ἀνῶν - μαρῖνει και (χαλᾶ σε) "Ἐνα παρατεταμένο γέλιο ἦταν ἡ ἐποδὸς τοῦ τραγονῶντος. "Αχ. 'Ἡ γρηά Διαμάντω. Τοῦ χάλασεν ἀποδὸς κέφτᾶ μῖνης μετὰ προξενεία. Τοῦ ἐστᾶλη - ἀπὸ πῶς θαροῦτε; 'Απὸ τὸν Κάμπον δλου τὸ κορίτσι εἶνε ἀφῆρατᾶ σὴν τῶν μανταρινιδέντρασ τον τοῦς ὄρασις καρποῦς και φλυὰ σὴν μελομένη σῖκα. Τῆ φόνισσα, τὴν κακούργα. Μιὰν ἡμέρα - τὸ διηγείται σικυρὰ ὁ Νικολῆς εις τοῦς φίλους του εἶπε στὸ κροσπουλιεῦ, εἶπε στὸ μακαλίε' ὄπου ρακίζου, -- γονῶντας ἀπὸ τὸ κινῆσι τῶν ἀποτομῶν και τσαλατετινῶν τὴν σινέτυχε σικυρὰ στὴν Παναγιά, ἰδιότρομοθι μοναστήρι, στὰ πλάγια τοῦ θονοῦ σὺλλέγονου με μίαν καλάδα περασμένην εις τὸν ἀγκῶνά της ραδῖα, κῖκαμα ἦγον κερκαλῆθρας, λάπατα και ἄλλα δυσεῖρετα ὄθνανα σικυρὰ με τὴν ἐπιστῆμη της: ἔκαινε και τῆ γιάτισσα. Μόλις τὴν εἰσῆκονε ὁ Νικολῆς ἀρεμῶνιος ὄρημος κατωῦφω της. Τῆς ἔσκιζε με τὰ τωλῶδη δάχτυλά του τόσο τὸν λαῖμο ποὸ ὁ βολβὸ τῶν ματιῶν της πῆγανον νὰ πεταχθῶν ἔξω ἀπὸ τῶς κόγχας των. Θά τὴν ἀφῆνε στὸν τόπο ἂν δέν ἔτρως εις βοήθειάν της ὁ πάτερ - Σισῖος, ποὸ ἦταν ἐκαλωμένος, εἶπε κάπου, κάτω ἀπὸ τὸν πείκων τὸν παχλῶν ἴσκιου κ' ἄκουσε τὴν μισοδουσιμένη φωνή της. ε'Δε τὸ ἄφῆτε κροὶ καρὶ τῶρα θᾶτανε στερεμένη στὸν ἀγρίστο

Ἀπάει, φίλη συνάδελφε, τοῖς ἦθεσι τῆς νῆσου τὸ βάρεσθα. Καὶ ἡ Φρόσω, ἡ δασκάλα μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο στὰ καταπόρητα ζελη και μιά λεπτήν εἰρωνείαν τοῦ ἀπάνθους καταλλήλους καταβέβασα ὄτι μόνου ἡ ἐδική της μογιὰ περῶν. Μὰ ὁ δάσκαλος δέν ὑπέκρινε. "Ἀρχισ κ' ἀναφην ἡ συζήτησις. Ἐύτυχῶς ἡ 'Αννέτα, ποὸ κατᾶλεβε κᾶτι μεσα στὸν κατακλυσιῶν τῶν ἀπαρεμῶτων. -- Μὰ, με συμπαθεῖ, κω - δάσκαλε, νὰ μιλῶσαι κ' ἐγὼ ποὸ ἔκαμα σ' ἕνα μεγαλόσπιτο τῆς 'Αθήνας και ἔξερω. Τ' ἀφῆντῖκα μὲν ὁ ὑπόληπῖ και τῆμῆ ἀνθρώποι, ἄντρας και γυναῖκα -- σᾶς λέω και τὸ ἡμαρτό μου: τοῖς εἶδ' ἀπ' τὴν κλειδαρόθρανα, -- ὄδαφόντῖνε. "Ἰντα λοιπὸν λέτενε λόγου σας; -- Ναιόκενε: ἐπρόθεσε κομπορομημῖνας, πεντῶνοντας τὸ σῖμά του κ' ἕνας ἀπὸ τοῦς προχόντας τοῦ χωριοῦ, κωλαράς, ὁ ὁποῖος νεωτεροῖζον εἶχε βγάιει προπολλοῦ τῆς θράξες κ' ἐπροσῶσε ἐσοφῆλλον (πανταλόνι) ἐπολιτικῶ. "Ἐμεις παρακάτω ἀπ' τοῖς 'Αθηναῖους ἀφῆντῖμε; -- 'Ο κω - δάσκαλος κῖκαλο. Τσοριματῆς γὰρ ἔφα. Χύσατε μῖρα, λουλούδα, και σεις πουλιὰ, τραγονῖδια Διαβαῖν' ἡ Νῆφ' ἡ 'Αγοῖς μετ' ἄπατρα φορεμένη. 'Αντιλάθησε τὸ τραγονῖδι τῶν κοριτσιῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσην τῆς δασκάλας περὶ τὸ δειλῶν εις τὸν αἰλόγου τοῦ ἐκαλησθῖδιου καὶ ἀραοὶ παροδολισμοὶ μετὰ φωνῆν γεγιά σου Νικολῆ μας -- γιατί αὐτὸς ἦταν ὁ παροδολῖσις -- ἔτᾶξαν τοῦς χωροτομῶνους τῶν πουλιᾶ κ' κλαιδιμοῦς ἔξαγειλλαντες τὴν ἔξοδον τῶν νεοπατρειμῶν -- τὸν νεοπατρειμῶν οἱ ὁποῖοι ὄταν ἐφθασαν στὸ σπῆτι ἦσαν τὸ τραπῆτι ἔτομο. 'Ο πατᾶ - Ματῶσιος εὐλόγησε τὴν πόσιν και τὴν ὄρασιν και, ἀφῶς ἐφραγαν οἱ καλεσμένοι, εἶπε πάλι τὸ ἐπῆφρανας ἡμῖς. Κῖκῖς... και τὸ πῆθος χύθηκεν ἔξω εις τὴν πλατεῖαν τοῦ χωριοῦ γὰ νὰ στήσουν τὸν χορόν... 'Ο ἦλιος ἔχει δύσει κ' ἐνὸ ὄλοι διασεσῶδῶν ἔπᾶνω στὸ Δειβάδι, τὴν πλατεῖαν, ἡχολογοῦν γλυκὰ τὰ βιολιά και τὰ κλαῖον, τῶματᾶ και ἡ τοσιμπούνα και ἀνακατεῖνται τὰ γέλια και τὸν εὐθῖμοθον μετὰ ἀλληλοσυγκροῖματα τῶν ποτηριῶν μέσα εις τὰ ὄρασι λαμποκοπᾶ τὸ ρομπαῖντο θρομῖκατο κροσὶ κ' ὁ κροχματαρένιος ἠρητητῆς, κάτω στὸ περιγῶλο κάπῶσι νέος κλαῖει πικρὰ. Τὸν γνωρίζω εἶν' ὁ καπετᾶν - 'Αντᾶνης ὁ Τσομελῆς, ὁ γεροφὸς ναύτηλες τῆς σκῖνῶσις τοῦ μαρῖμα - Κωσαντῆ. 'Ὁς εἰκοσιδύο χρόνων παλληκῖρι, ἡψηλοῦ ἀνασῆματος μετὰ ἡλιοκαμῖνο πρόσωπο και ἀπείροισ γλυκὰ γαλατᾶ σὴν τοῦ Αἰγαίου τὰ νερά, μάτια. Καταρχᾶς ἦταν μῦθος και ὄλιγο κατολιγο προῖθ' εἶς ναύτηλεθον. "Ἐπῶρος θάλασσης και ὄκαρποῦς ἔκαγε τρικῖμῖες φορεθές και κροσῖκατο τσομερᾶ ἔπᾶνε τὴν ἄρημ μετὰ καδιὰ κροσῖκατο πρὸς τ' ἄρημ κῖκατα μὲ δὲ μῖνεσε τὸ μάτι του ποτῆ ὄρα τῶρα στὸ ἀγγεῖμα τῶν γάμων τῆς Ρηνούλας, τὸ κροσῖκατοσῖκαμα τῆς καρδιᾶς του εις τοῦς θράχους τῆς ἀπονῖας τοῦ πελάγου τῆς ἀγᾶτης. "Αποτῆ γυναῖκα, ποὸ σ' ἐπᾶνε νειθεν ὁ ποδοτῖνος ἦχος τοῦ πορᾶ και καταπατῆσις μῖαν ἀγῖνη ἀγάπης, ἕναν ἄδολον ἔρωτα πέντε χρόνων, εἶσαι φορεθῶτερη κ' ἀπὸ τὴν θάλασσα. (Ἀναλοθεῖ)

Ο ΤΟΤΟΣ

Κῖκαποιος κῖκῖς μετὰ ἄγῶρας διὰ τὸν μικρόν υἱόν του, τὸν Τοτὸν, ἕνα γαῖδουράκι μετὰ τοῦ ἰδῶσαι νὰ ποῖξῃ. 'Ο Τοτὸς στὴν ἀρχῆ περῶνους πολλὴ καλὰ μετὰ τὸν νεαρόν τετροπόδον φίλον του, μετὰ μετὰ δ' ἡμῖς μῆνης σατῆτι ἀπὸ τὸν κῖκῖρον κλαῖον και ὄλοτρομῶμενος. -- Τῆ ἐπαθῆς τῶρα; ἡρώτησεν ὁ μπαμπᾶς του, δέν πιστεῖται νὰ πειράξες τὸ γαῖδουράκι κ' ἔ; -- "Ὀχι, λέγει μετὰ λυγῖμοῦς ὁ Τοτὸς, εἰς ἄπῖγα νὰ χαρῶξω ἰθονῶ μου στὴν πλάτην του μετὰ τὸ σικυρᾶ κ' ἀπὸ μετὰ κῖκῖτορες. ἔ. ἔ. ἔ.

Η ΜΙΣ ΑΛΒΕΡΤΗ ΤΕΡΝΕΡ

Ἡ ὁποία κυριολεκτικῶς χαλάει κόσμο στή Νέαν Ὑόρκην. Πρωταγωνιστεῖ εἰς τήν χαριτωμένην μουσικὴν κωμῳδίαν «Τί γίνεσαι Χαγουνέκο» καὶ παίζει. — Μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε ποῦ ῥόλο ; Τὸν ἀκούσατο. Εἶπε τόσο χαριτωμένη, χορεύει καὶ τραγουδάει τόσο ὡμορφα, ὥστε ὅλος ὁ κόσμος ὁμολογεῖ, ὅτι ὁ ῥόλος αὐτὸς τῆς ταιριάζει εἰς βαθμὸν ποῦ τὸ κοινὸν νὰ ἀισθάνεται ἀρκετὰ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἡλεκτρικῶν κυμάτων, τὰ ὁποῖα ἐκπέμπει καὶ μεταδίδεται διὰ τοῦ ἀέρος ἢ χάρι τῆς καὶ ἡ τέχνην [της...

87 π. X.

Μία παρέα ἀπὸ Ἀγγλους στρατιῶτας, ἐπιτιρέφοντες ἐπ' ἀδεία ἀπὸ τὸ μέτωπον, πέρασαν ἀπὸ τὸ Λονδίνον καὶ κατὰ τὴν δήμερον διαμονὴν των πῆγαν μετὰ τῶν ἄλλων νὰ ἐπισκεφθοῦν καὶ τὸ περιώνυμον Βρετανικὸν Μουσεῖον. Ἀρκετὰ πέρασαν πολλὰς αἰθούσας, σταθῆκαν μπρὸς ὁρὴν ἕνα γυάλινον ἐρμάρι ποῦχε μέσα μίαν αἰγυπτιακὴν μούμια καὶ κάτωθεν μίαν κάρτα ἢ ὁποῖα ἐγραφε τὸ ἔτος εἰς τὸ ὁποῖον ἀνῆκεν 87 π. X. Ἡ μούμια τοῦς ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωσιν ἕνας δὲ πλησίασας καὶ δείξας τὴν κάρτα λέγει.

— Κι' αὐτὸ τὸ χαρτί τί σημαίνει ;
— Χμ... ἀπεκρίθη ἕνας ἄλλος. Ἐγὼ φανερῶ πῶς ἔδρανε ὁ ἀριθμὸς τοῦ ἀντικινήτου ποῦ σκότωσε τὸν ἄνθρωπον. Ἔτσι φαίνεται, ἔ ;

ΣΤΟΥ ΟΛΟΝΤΟ ΙΑΓΡΟΥ

— Ἐνα τάληρο, παρακαλῶ, λέγει ὁ ὀδοντοῖατρος.

— Ἀλλὰ, ἀπεκρίθη ὁ πελάτης. ἡ ἐπιγραφή σας λέγει: ἀνώδυνος ἐξαγωγή τῶν ὀδόντων δωρεάν! καὶ τώρα μοῦ ζητᾶτε ἕνα τάληρο ;

— Φυσικά, ἀποκρίνεται ὁ ἐπιστήμων. θυμάσθε πολὺ καλὰ, κύριε, ὅτι σκοπεῖτε τρομερὰ ἔσταν οἱς ἐβγάλα τὸ δόντι ἐπιμένως δὲν εἶνε περιπτώσις ἐφαρμογῆς τῆς προσφορᾶς μου. Ὅταν ἡ ἐξαγωγή εἶνε ἐπιτελεσθεῖς ἀνώδυνος δὲν ζητῶ καθόλου χρήματα, ἀλλὰ σῆς ἐφωνάστε καὶ χαλοῦσατε τὸν κόσμο. Πέντε δραχμὰς παρακαλῶ.

ΠΟΙΟ ΗΤΑΝ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Ἐνας ἐπιθεωρητὴς Δημοτικῶν Σχολείων καθ' ἣν ὥραν ἐπεσκέφθη ἕνα σχολεῖο ἐπαρχικὰ καὶ ἤκουσε φωνὰς καὶ ταραχὴ εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον καὶ χάσας τὴν ὑπομονὴν του, μπῆκε μέσα στὴν τάξιν. Ἰδὼν κάποιον παιδί ἀρκετὰ μεγαλειότερο ἀπὸ τὰ ἄλλα, ποῦ ὠμίλει μὲ πολλὴν ζωηρότητα καὶ ἔκανε τὰ μικρὰ νὰ γελοῦν καὶ νὰ φωνάζουν, τὸ ἄρπαξε ἀπὸ τὸν γυαλὸν, τὸ ἔσυρε διὰ τῆς βίας καὶ σπρώχνοντάς το σὺν διὰδρόμῳ τοῦ λέγει μὲ ἀσπληρὸν ἔφος.

— Τώρα κάθου στὴ γωνία καὶ μὴ τράξεις γυαλί θὰ φᾶς καμμά.

Ἐπείσθη εἰς τὸ δωμάτιον, ἔβλεπε μετὰ δέκα λεπτὰ ἡ θύρα μισόνοιξε σιγὰ καὶ ἕνα κεφαλάκι παρουσιάσθηκε μὲ φόβον καὶ λέγει δειλὰ.

— Πετᾶτε τὸν δάσκαλό μας ἔξω κ. Ἐπιθεωρητῆ.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Διὰ νὰ ἀφαιρέσης στίγματα μελάνης ἢ σκουριάς σιδήρου θρέξε τὸ φρέμα σου μὲ γάλα καὶ σκέπασέ το μὲ ἄλας.

Διὰ νὰ κάμης τῆς κόπτης νὰ γεννοῦν περιότερα αὐτὰ κάψα ἀραβόσιτον ἕως ὅτου μεταβληθῆ εἰς ἀνθρακὰ, ἀνακάτωσε δὲ ποττητὰ τινὰ αὐτοῦ μὲ τροφήν καὶ δίδε εἰς τὰς ὀρνίθας 2-3 φορές τὴν ἑβδομάδα.

Ἡμὰ κομμύδια φιλοκομμένα καὶ ἀναπαυμένα μὲ τροφήν εἶνε τὸ κάλλιστον λατρικὸν διὰ τὰς ἀσθενείας τῶν ὀρνίθων.

Ἐὰν θέλῃς νὰ ἀφαιρέσης ἀπὸ φρέμα πλοῦσαν τοῖς μέρους μὲ πάχος χοιρινὸ καὶ κατόπιν πλύνε το μὲ σαποῦνι. Τὸ ἴδιο κάμνεις καὶ ἔσταν θέλῃς νὰ καθαρῆς τὰς χεῖρας σου ἀπὸ πίσσαν.

Ἐν ἡ δύο κουτάλια τῆς σούπας ἀμμωνίας εἰς ἕνα κῆνον ὕδατος καθαρῆς τοῦς ὄφθαλμοι τῶν παραδύρων χωρὶς σαποῦνι.

ΑΛΕΞ. ΑΡ. ΤΣΙΦΛΑΚΟΣ

ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΔΙΚΗΟ ;

Ἡ Φωφοῦλα εἶχεν ἀτακτοῦ καὶ ἡ μαμμά της ἠναγκάσθη νὰ καταγγίῃ εἰς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον οἱ γονεῖς καὶ οἱ διδάσκαλοι πιστεύουν ἔτι ἐβγήκε ἀπὸ τὸν Παράδεισον.
— Μαμμάκα, λέγει ἡ Φωφοῦλα ἀνάμεσα

Ἡ γνωστὴ Λίνα Καβαλλίερι, ἡ ὡμορφὴ καὶ χαριτωμένη καλλιτέχνης ἢ ὁποῖα παρουσιάζεται καὶ ἐπὶ τῆς κινηματογραφικῆς οἰκίας.

ἀπὸ τὰ δάκρυά της. ο' ἔδερνε ἢ γιὰγιά διαν ἔκανες ἀταξίες ;
— Καὶ Βέβαια. Κάθε φορὰ ποῦ εἶμονα ἔταχτη ἔπερνε τὴ δέσφα.
— Καὶ ἡ μαμμά της γιὰγιάς τὴν ἔδερνε ἔταν ἀταχτοῦς ;
— Φυσικά.
— Καὶ τῆς ἔτρωγε καὶ ἡ μαμμά της γιὰγιάς ἀπὸ τὴ μαμμά της ἔταν ἔκανε τίποτα ;
— Βεβαίωτατα τὴς ἔτρωγε.
— Καὶ ποῖος πρῶταρχιος αὐτὴ τὴν ἀνόητη σονήθηκα μαμμά ;

ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Ἡ δασκάλα ἔκαμε μαθήματα πρακτικῆς ὑγιεινῆς εἰς τοὺς μικροὺς της μαθητὰς καὶ σὲ μίαν στιγμὴν ἐρωτᾷ.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ποῦ πρέπει νὰ φιλάμε τὸ γάλα τὸ καλοκαίρι γιὰ νὰ μὴν ξυνίση ;

Ἡ μικρὸς Τσιτὸς σήκωσε τὸ χέρι του καὶ κἀνει.

— Στὴ γίδα.

ΔΕΝ ΤΟΝ ΖΗΛΕΥΕΤΕ, ΑΝΘΡΩΠΟΙ ;

Ο ΠΕΡΙΩΝΥΜΟΣ ΟΡΛΙΚ

Ἡ σκύλος, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν τελευταίαν ἔκθεσιν Κυνῶν τοῦ Λονδίνου ἔτυχε τοῦ πρώτου βραβείου. Ἡ κάτοχός του τὸν χαϊδεύει καὶ τὸν περιποιεῖται τόσο πολὺ, αἱ κυρία τὸν θεμιάζουν τῶσιν καὶ ζηλεῖται τὸσόν τὸς εὐτυχεῖς θνητοῦς, αἱ ὁποῖοι ἔχουν εἰς τὴν κατοχὴν των ἕνα τῶσόν ὡμορφο πλάσμα, ὥστε καθόλου δὲν θὰ μπορούσε νὰ παρεξηγήσῃ κανεὶς τοὺς ἀνθρώπους ἐκεῖνους, οἱ ὁποῖοι θὰ ὁμολογοῦν, ὅτι ζηλεῖται τὴν τέχνην τοῦ Ὀρλικ.